

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

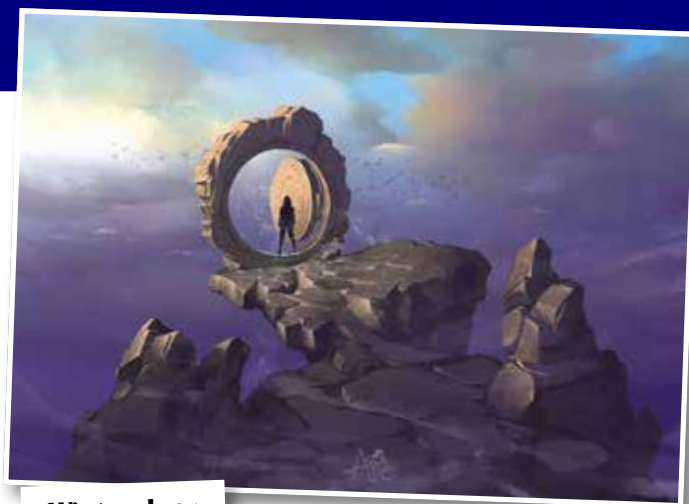
Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XII. évf., 12. szám, 2020. december

Alexandra Petruk

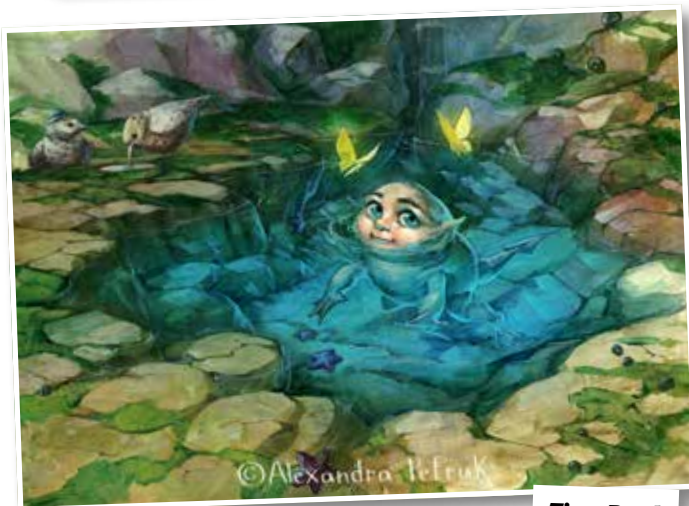
Pond

Winter door

Dragon valley

Tiny Pool

Halloween town this time of year

Castle Gates

INFO BOX

ALEXANDRA PETRUK

Az oroszországi Vlagyivosztokban élő művésznek előbb a hobbi, majd munkája lett a hagyományos és digitális festészet. Jelenleg szabadúszóként dolgozik, concept artokat, háttereket, karaktereket, illusztrációkat és borítkat készít.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.deviantart.com/apetruk>

https://www.artstation.com/alexandra_petruk

<https://www.behance.net/alex-petru3ebe>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/alexandra.petruk.7/>

https://www.instagram.com/ksanda_creepycrafts/

<https://twitter.com/AlexandraPetruk>

Szerkesztői köszöntő

Ennek az évnek is elérkezett a vége. Azt hiszem, nyugodt szívvel kijelenthetjük, nem volt eseménytelen. Illetve bizonyos szempontból pont eseménytelen volt. A világban zajló történések miatt számos kulturális rendezvény maradt el: koncertek, színelőadások, könyvvásárok, -fesztiválok. Sokaknak otthon kellett megoldania a kapcsolódást, szórakozást. Ez ugyan valamelyest jót tett a hazai könyvpiacnak is, bár épp ma olvastam, hogy Magyarország felnőtt lakosságának mintegy 13%-a olvas egyáltalán bármit, ami eléggé elkeserítő. Pedig rengeteg igényes olvasni való jelenik meg. Itt van mindjárt példának okáért a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat. :) Igaz, idén nekünk is volt némi csúszásunk, de azért rendre az olvasóközönség elé tártuk íróközösségünk jobbnak ítélt alkotásait.

Most sincs ez másképp, így az év legvégén.

Rég jelentkeztünk már könyvajánlóval, most gyorsan hoztunk kettőt is. Aztán van itt pár novella, meg vers is.

Igyekeztünk úgy összeválogatni mindezt, hogy legyen benne komoly, szívmengető, ünnepi hangulatú mű is. Ám a bolondozás jegyében most mindezt nyakon öntöttük némi neoprimitív humorral is. Mégis szilveszter van, vagy mi az ördög! :) És persze a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház könyvtártermének legújabb gyöngyszeme is bera-gyogja idei utolsó lapszámunkat.

Mit is írhatnak még?

Jövő évi tervek? Tervek mindig vannak. Ami biztos: az AKF megyen tovább. Szerintem egy új novelláskötet is kinéz a legutóbbi pályázatunk novelláiból. Előfordulhat, hogy 2021-ben is lesz lidércfényes pályázat. Felmerült az ötlet / igény egy Lidércfény találkozóra is – ez elég sok mindentől függ, de a HQ-ból legalább ketten nem tartjuk lehetetlennek. (Ráadásul, ahogy szoktam, megint túlképzelttem már, hogy milyen programokat lehetne a találkozó keretén belül megvalósítani, mint pl.: élő zenés köszöntő, egy-két nevesebb író megjele-nése – mintegy író-olvasó találkozó-féleség, egy csipetnyi slam-poetry, majd kaviáros, rákkóktélos állófogadás francia pezsgővel... férfiaknak belépés csak csokornyakkendőben, a hölgyek vehetnek fel estélyit is... :D)

Nincs is más hátra, minthogy sikerekben, novel-lákban, versekben, regényekben gazdag, boldog új évet kívánjak a Lidércfény HQ nevében!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Petya - Daniel Keyes: Az ötödik Sally	4
angyalka146 - Rachel Joyce: Harold Fry valószínűtlen utazása	4

Novellák

Jávorszki András - Nyereg alatt	5
jukebox - Idegenek	7
n13 - Az életszimulátor	9
Seth - Érkezés	10
Kereder Márk - A Szczecin-incidens	13
Carun - Apokalipszis apró hibával	14
SzaGe - A kukkoló	15
Zspider - Horror Hava: Hain Ház: Samantha Meséje	15
Zspider - Horror Hava: Hain Ház: Samara Meséje	16
Petya - Lovestory	17
Mortelhun - Zilált, zihált, zakatolt...	18
n13 - Súlyos testi sertés	18
Petya - Szar-Wars avagy Chewbacca mézédes betyárkörtéje	19
Norton - A piramisok ötlete	19

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Tim - Ne bízz a varázslókban!	20
--	----

Versek

jocker - Közelgő ünnep	21
Drekhtor - Ámulat	21
edwardhooper - Fénymester	21
Krómer Ágnes - Egy szép nap	21
jocker - Életkép az esőben	22
Santiago - Éji egyszerű	22
Santiago - A festő	23
edwardhooper - Ne tétovázz!	23
csabi669 - Advent	23
Mortelhun - Lelkem blues lenyomata	23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiad-ványból nem származik.

Petya

Daniel Keyes: Az ötödik Sally

Nehéz szavakba önteni, mit érzek. Miután elolvastam és leraktam a könyvet, csak annyit tudtam mondani: Azt a kurva, erre el kell szívni egy cigit!

Azokat a könyveket tudtam mindig a magaménak érezni, amik úgy éreztem, rólam szóltak, nekem íródtak. Mintha a lényem összekapcsolódott volna az íróval. Fantasztikus érzés volt megtapasztalni a tűnő, hideg magány helyébe szüremelő nyugtató melegséget. Csak néhány alkalommal fordult elő, és úgy emlékszem rájuk, mint a plátói szerelmekre, melyek embe-
rekhez fűztek.

Nola, Bella, Derry és Jinx. Mind Sally személyiségének egy-egy darabjai, akik önálló tudattal rendelkeznek. Időnként átveszik az irányítást, Sally pedig kis idő elteltével magához tér, de nem emlékszik semmire. A sorozatos amnézia öngyilkossági kísérletbe hajszolja, minek után kórházba kerül, ahol egy neves terapeutához irányítják. Dr. Roger Ash kezelésbe veszi Sallyt, aki kezdetben nem hajlandó tudomásul venni, többszörösen hasadt személyiség. A kezelések során azonban rádöbben, egyedül úgy gyógyulhat meg, ha közelebb kerül és megbarátkozik a hideg és intellektuális Nolával, a cserfes és bohém Bellával, a jóságos és csupaszív Derryvel. Ám mindez mégis mit sem ér, ha közben elnyomja a lelke mélyén fortogó, szüntelen

haragban izzó Jinx-et, aki, ha sarokba szorítják, a gyilkosságtól sem riad vissza.

Tulajdonképpen azt érzem, le is tehetnék arról, hogy egy szép napon író legyek. Ilyen magasságokba úgysem érhetek fel soha, mint Daniel Keyes. A tudományosan kielégítő, komolyabb részeket átszövik a humoros párbeszéddek, időnként pedig az akciódús jelenetektől sem riad vissza. Megannyi pszichológiai és mélylélektani tartalommal bír, ugyanakkor könnyedén bánik a bizarr, nyers szexualitással és az érzeki vágykeltéssel is. A fordítás kiválóan működik. Még Hamupipőke viszonylatában is, ahol magyarázatul szolgál az eredeti Cinderella névvel.

Kemény valláskritika is vegyül a történetbe, bár én végül úgy éreztem, nincs egyöntetű ítélkezés a kereszténység fölött. Keyes az olvasóra bízta a végső ítéleztést, akárcsak egy jó terapeuta.

Ajánlom mindenkinek szeretettel, aki még nem olvasta Sally történetét. Annak, aki elsőre azt gondolja, ez bizony csak egy elmebeteggel fordulhat elő. Pedig hát Nola, Bella, Derry és Jinx mindünkben ott él. Tudásvágy, önbeteljesítés, szeretetehség, lelkierő felváltva hadakozik bennünk személyiségünk szerves alkotóelemeiként. Napjaink pedig másról sem szólnak, mint a belőlük fakadó elvárásoknak tudat alatt megfelelni.

angyalka146

Rachel Joyce: Harold Fry

valószínűtlen utazása

Harold Fry nyugdíjas. Miután kilépett a munka világából, nem találja a helyét. Előtte se nagyon találta, de legalább ott volt számára a munka, amivel lekötötte magát. A szó szoros értelmében hétköznapi ember. Nem túl okos, nincsenek iskolái, de helyén van a szíve. Feleségével a kapcsolata már húsz éve megromlott, és mivel alig beszélnek egymással, remény sincs arra, hogy ez változni fog.

Egy szép tavaszi reggelen levelet kap egy régi kolléganőjétől, Queenie Hennessy-től. Queenie rákos, végstádiumban van. Azért ír Haroldnak, hogy elbúcsúzzon tőle. Harold sosem volt a szavak embere, ha lehetett, mindig igyekezett láthatatlan maradni, nem feltűnni. Sokat töpreng, mit is válaszolhatna Queenie-nek, végül nehezen, de megfogalmaz pár sort. Elindul, hogy feladja, de nem tudja rávenni magát, hogy bedobja a postaládába a levelet, ezért úgy dönt, sétál egyet, hiszen szép az idő és majd bedobja a következőbe. Majd a következőbe...

Harold lábai önálló életre kelnek és mire feleszmél, elhagyja a várost. Egy benzinkutas lány szavait félreértve úgy dönt, megpróbálja a lehetetlent és megmenti Queenie-t. Felhívja és elmondja neki, gyalog elindul hozzá, úgyhogy tartson ki! Harold és Queenie között 800 km a távolság, de Harold hisz abban, hogy zarándoklatával megmentheti a nőt.

Régen olvastam már olyan könyvet, amely mély nyomokat hagyott bennem, de ez ilyen volt. Harold utazása során bepillantást kapunk az emberek sokszínűségébe, kusza kapcsolat-, gondolat- és lelkvilágába. Ez nem egy „ezoterikus” regény, a szereplők normál, hétköznapi emberek, akik valóságos, hétköznapi problémákkal küzdenek. Mint mindenkinek, Haroldnak is megvannak a maga fájdalmai, melyekkel útja során szembe kell néznie. De nem csak ő fejlődik, hanem a vele kapcsolatba kerülő emberek is.

Rachel Joyce kiváló érzéssel ír. Szépen, okosan van felépítve a történet és mindig csak annyi információt kapunk, amennyire szükség van. Lassan tárul fel előttünk Harold élete és érzései, s miközben gyalogol, azt kívánnánk, bárcsak ott lehetnének mellette. Tudjuk, egy végstádiumban lévő embert már nem lehet megmenteni, mégis szorítunk, hogy csoda történjen.

Aki szereti a megindító történeteket, amelyek kibillentik az embert komfortzónájából és lelki nyugalmából, melyeken lehet gondolkodni, az mindenképp olvassa el. Nem fog csalódni.

Jó olvasást kívánok!

Jávorszki András

Nyereg alatt

1.

Markó Sanyi és a haverja, az a valamilyen Guszti együtt szólnak. Ugyanaz a laktanya, ugyanaz a század. Kőbányai zenészyerekek. Civilben esküvőkön játszanak. Idebent is állandóan énekelnek a maguk szórakoztatására, legtöbbször a kedvencüket, a Kicsiny falumat. Szörnyűek az állapotok, mert nincs ott gyertya, de még lámpafény se. Minden éjjel zuhanni mennek. Erre bezzeg futja, világításra nem. Ha az egész repertoárjuk ennyiből áll, nem jósolok nagy jövőt a bandának.

Nem tudom az együttesük nevét, valami duó. Magunk között mi csak Szellemduónak hívjuk őket, mert ha akad valami munka, villámgyorsan el tudnak tűnni. Pedig tennivaló mindig van; festés, gereblyezés, meg persze budipucolás, mosogatás, takarítás. A kopaszok élete nem csak játék és mese.

A katonatörténetek lényege a Rejtő Jenős hanghordozás. Hallottam gyerekként éppen eleget. Idő kellett, hogy rájöjjenek: azért, mert ezt nem is lehet másként előadni.

2.

Takarítás orrvérzésig. Egy kopasz soha nem takaríthat eleget. Ettől puhul, mint hús a nyereg alatt. Ha tiszta minden, ami ritkán fordul elő, akkor is takarítasz. Attól még tisztább lesz. Felesleges takarítás nem létezik. A takarítás a kopasz-lét sava-borsa, a tejszínhab az egész napos kiképzések, alaki gyakorlatok tortáján. Mi a takarítás lényege?, óbégat velem az egyik tiszt. A kosz egyenletes szétterítése minél nagyobb felületen, vigyorgok a képébe. Nem nevet együtt velem.

3.

Kerekas főtörzs örökké készen áll arra, hogy az engedetlen kiskatonáknak fogalmat adjon a fegyelmezésről. Első látásra, sőt, még a másodikra is joviális tisztnek tűnik, aki választékosan beszél, és mellé gyakran mosolyog. Ám ha alaposabban is megvizsgálod ezt a mosolyt, hamar rájössz, hogy körülbelül annyi kedvesség van benne, mint egy éhes farkas vicssorgásában. Kissé modoros, intelligens férfi, korán kopaszodó, apró szemekkel, amik folyton ide-oda járnak a szemüregekben. Ha választhat aközött, hogy jó legyen hozzád, vagy kicsesszen veled, gondolkodás nélkül az utóbbi mellett dönt. Kötélmászás, futás, kúszás teljes felszerelésben, plusz gázálarc, ha olyan kedve van. Lassú voltál, huszonöt fekvőtámasz, üvölt rád. Csak egy válasz lehetséges, parancs, értettem. Ő számol, ha elvéte a ritmust, kezdheted előlről. Ahogy a régi bölcsesség tartja, csak addig nem szereted, amíg meg nem szereted. Tudja és vallja, hogy az újoncok húsát nyereg alatt kell puhítani, amíg a kívánt halmazállapotba nem kerülnek. És ő aztán nyereg a javából.

Az első harcászati gyakorlaton elenged egy teljes sorozatot a gépkarabélyból, és cafatokra lövi vele a kampón függő fél disznót. Aztán táraz, és újra lő, az áldozat ezúttal egy fából épült kalyiba, plusz a pottyantós budi, amikből fél perc alatt szálkás végű gyújtós lesz. Hatásos bemutató. Na, csak hogy tudjátok, mire képes a fegyver, mert nem úgy van ám, mint a hülye amcsi filmekben, ahol valaki bekap két golyót, majd sziszegve odébb sántikál.

Céltáblákra lövünk. Vihogva kerepelünk a fegyverrel. Élvezzük annak ellenére is, hogy a válltámasz keményen veri a csontunkat. Kellemes őszi idő van, napsütés. De az október alatt

tomos hónap, a langyos délelőttiakat hamarosan felváltja az eső, a szél. Didergünk, csöpögökre ázunk, az ujjainkban elgémberednek az apró izmok, a fegyver vizes, nem lehet normálisan kibiztosítani, Kerekas üvölt, lőjön már, bassza meg, így meg fog halni! Káromkodás, csapkodás, sírás, de előbb-utóbb csak sikerül, igaz, lenyúzd a bőrt az ujjadról, de a főtörzs szerint ez igazán nem számít, mert az ellenség – céltáblák meg hallgatag szalmabábuk – mostanra legalább hatszor agyonlőtt. A háború nem játék, még a gyakorlótéren sem, ezt jegyezze meg, kopasz!

A kifejezés, hogy kopasz, szép lassan a legocsmányabb szóvá válik számomra. Egész életemben nem tudok már tar koponyájú emberre gondolni a szó hallatán.

4.

Sorakozó után néha felhangzik a klasszikus kérdés: ki tud zongorázni? (Gitározni, dobolni, szépen rajzolni, ki szokott verset írni, bla-bla). Reggel hatkor? Mégis vannak, akik beugranak. Válasz gyanánt kéz röppen a magasba, én. Fasza, akkor nyomás vécté takarítani, krumplit pucolni, satöbbi.

Ezt persze nem lehet sokszor eljátszani. Párszor igen, mert az ember kellőképpen álmos és figyelmetlen kora reggel, de egy idő után már mindenki tudja, hogy a kérdés elhangzásakor jobb, ha továbbra is vigyázzállásban áll, a keze nem mozdul. Kopasz, maga tegnap még tudott zsonglorködni! Jelentem, elfelejtettem, uram! Kurva nagy mázlista maga, hogy ilyen feledékeny.

Aztán hagyják az egészet, ám időnként újra meg újra próbálkoznak. A kérdés már-már baráti hangnemben hangzik fel. Emberek, ki mosná fel a hálókörletet? Ez már egyenes beszéd. Az önként jelentkezés jó pontok begyűjtésére is alkalmas, így végül Nyári Tomi, meg az égimeszelő Tóth bevállalja. Nagyszerű, akkor jelentkezzenek a raktárban, gyakorlóöltözéket kell selejtezni. Hát erről volt szó. A rohadt mázlisták! Egész nap lébecolhatnak, a kutya nem foglalkozik velük, ha ügyeskednek, még alhatnak is egyet a ruhabálák között. Nem csoda, ha másnap ugyanerre a kérdésre már legalább egy tucat jelentkező akad. Remek, akkor indulás, aztán nyalják végig a folyosót is tisztességesen. Így megy ez. Puhítanak.

5.

Németh Pisti igazi életművész. Vigyorogva meséli, hogy tizennégy éves kora óta se nem dolgozik, sem nem tanul. Apu eltartja. Vállalkozó. Életében először akkor fog a kezébe szerszámot, amikor az egyik hétvégén ki kell festenünk a garázst, ami-ben a szolgálati autók állnak. Látszik is rajta. Amit Németh leművel falfestés címen, azért egy kicsit is militárisabb berendezkedésű ország hadseregében simán letöltendő adnak.

Az első eltávozásán elintézi a sorsát. Hazamegy, bulizni szeretne, de apu valamiért most nem ad pénzt. Erre csór az örege megtakarításából, jól berúg a haverokkal, még valami csajra, meg fűre is futja. Apu berág, kiadja az útját, ha leszereltél, édes fiam, majd eltartod magad. Németh lógó orral jön vissza közénk, majd pár napnyi hallgatás után finoman tapogatózni kezd, munkalehetőségek után érdeklődik. Ha majd leszereltünk, mondhatnánk valamit. Pakoljak ládákat? Ne már! Pisti, baszd, nyolc osztállyal mit akarsz, repülőt vezetni? Rágódik magában, végül rábólint. Újabb lélek, akit felfalt a mocskos rendszer.

6.

Az alakulótér mögött áll a csamó (csapatművelődési otthon) öreg nyírfák alatt. Kétemeletes téglapépület, a földszint egyik felét kis mozi terem foglalja el, százötven ülőhely, tízszer tizenöt székes katonás sorrendben, mert hogy máshogy?

A másik fele a porszagú könyvtár. Kevesen olvasnak, sokszor én vagyok az egyetlen látogató. Fehér köpenyes könyvtáros hölgy, vastag keretes, John Lennon stílusú szemüvegben. Hetente háromszor jár ki délutánként a városból. Tanár a helyi gimnáziumban, ez csak mellékállás.

Műelemzünk. Kant, Arany, Walt Whitman és Csokonai. Aztán megfilmesített regények, balladák, kortárs irodalom, de főleg szépeltő romantika. Meseszerűen szőtt, nyálas-cukros történetek, ő mégis szereti. Én alig húsz, ő tizenkettővel több, így sokszor olyasféle hangon értekezik velem, mint valószínűleg a diákjaival is szokott. Szép mosolya van, az egyik metszőfogá picit csorba.

A leghátsó sorban, ahol a verseskötetek porosodnak, kellemes félhomály van még napközben is. A könyvhalmok miatt akkor sem látni ide, ha valaki belép a nyikorgó ajtón. Néha itt bújunk el, néha pedig az egyik üres oktatóteremben, fenn az emeleten.

A hajamat simogatja. Combjai közt a mennyország sós görög-dinnye ízű szelektéje. Óvva int attól, hogy szerelmes legyek, hiába. Talán a műelemzések miatt, de színönimák végeláthatatlan sora önti el az agyamat. Lerendez, kefél, megcsinál, reszel. Az egyik alkalommal, mikor a polcnak döntöm, a legfelső sorból aláhull egy vaskos Petőfi-kötet. A feje tetején csattan. Munkahelyi baleset, nevet rám. Még akkor is kuncog, amikor lihegve-makogva elélvez. Beleharap fülcimpámba, szinte fáj, én pedig elképzelem, ahogy a fogainak nyoma ott piroslik a bőrömmön. Könyvtárba járni jó dolog. Még úgy is, hogy pár hónappal később már egy másik újoncot próbál magára. Sportot űz ebből. A csalódás az élet velejárója.

7.

Rohanás a mély avarban, zörgő ágak között. Fázol, mégis izzadsz. Biztosítsd ki a fegyvert, különben meghalsz! A távolban a tűzsérg lövegei Petőfi-könek. Húsz méterre is alig látni a sűrű ködben, csúszik az erdőtalaj, a nyirkos, hideg levegő égeti az ember torkát. Keleti front, negyvenkettő tele. Valahol messze előttünk Sztálingrád. Ami vár, az az éhezés és a hósi fagyhalál. Most ezt kell szeretni. Hadgyakorlat. A Bakony ilyenkor is gyönyörű, de a sár és a végtagokat csonttá dermedtő éjszakai sátrazás már nem annyira. Viszont ez is a puhítás része.

Másnap reggel havazásra ébredünk. Az alakulatunkat vezető tisztet ez érhetetlen módon igencsak meglepi. Minket nem annyira, mert hiszen január van, de ő ezek szerint a világ egy másik szegletében élt eddig. Vagy az is lehet, hogy civilben valamelyik közlekedési vállalatnál dolgozott, ezért nem érti, hogy télen havazhat.

Nagyot káromkodik a hó miatt, aztán éhgyomorra issza a pálinkát. Töpreng; ennyire fázik, vagy ennyire alkoholista? Végig kellene csinálni az előírt terepgyakorlatot, de mire eljön a dél, eleje lesz belőle. Táborozást javasol, és bográcsban főtt ebédet a páncélos hús (konzerv-fejadag) helyett. Szó se róla, bírom a fickót. Most, amikor a hadgyakorlati napló tervezete szerint a komplett orosz hadsereg legyalulta a fél Dunántúlt, Budapest lángokban áll, a Balaton tükrét pedig valószínűleg már a Miklós cárról elkeresztelt repülőgép-anyahajó szeli, neki fontosabb egy jó kis bográcsgulyás. Mégis meg tudom érteni. Jobb érzés fűbe harapni egy finom gulyástól eltelve, mint a zsírjába dermedt, szárazú löncshúskonzervtől.

Később rádión hívnak minket, hol vagyunk? Már régen az X ponton kellene lennünk. Az idilli ebédnek lóttek. A tiszt mérgében felrúgja a bográcsot, a hóba zúdítva az étel maradékát. Legyúri az utolsó falatokat, és sürgős indulást vezényel.

8.

Bodolai Rudi utálja, ha Rudinak szólítják, hát persze, hogy mindenki így hívja. Én Rudolf vagyok, bazdmeg, mint a rénszarvas, morogja ilyenkor, mert Rudi kifogyhatatlan a béna, szakállas viccekből. Imádja őket, mi nem annyira. Miért van a mókuskának hátul a farka, miért jó a kígyónak, hogyan kell belerakni egy elefántot a Wartburg csomagtartójába? Rudi, az anyád picsáját, hagyd már abba, kérjük sokszor, feleslegesen. Született komikusnak képzelet magát, aki fejben százszor is meghajol egy poén után a fejében tomboló közönség előtt.

Egy szombat éjszaka együtt vagyunk őrsgében. Berúgunk. Ilyenkor csak egy szabály van: amit ma megihatsz, ne halaszd holnapra. Ellenőrzéstől nem kell tartani, mert hétvége lévén az erre kirendelt tisztek vagy engedély nélküli kimenőn vannak a városban, vagy részegen hortyognak a körletben. A piát a város egyik éjjel-nappali boltjából lehet beszerezni, oda-vissza alig tizenkét kilométer a táv. Összeírod a listát, beszeded a pénzt, beígéred a kapuban szolgálatot teljesítő ügyeletesnek az ajándék kétdekást, aztán futólépés. Magadnak diktárod a tempót. Odafele az üres hátizsákkal még könnyű, visszafelé megpakolva már szuszogósabb.

Rudolf, a rénszarvas a saját viccén kuncogva alszik be. Én egyedül pislogok tovább az éjszakában. Később a sötétség hajnalra vált, száraz márciusi szél támad keletről, én pedig a részegségtől és a kialvatlanságtól vörös szemekkel bámulom a napkeltét. Didergek a torony tövében, a vidék párafoltjai közt, amiket az emelkedő napkorong melege és a szél lassan szétkerget. Úgy érzem, soha ilyen közel nem voltam ehhez a fényhez. Mintha átjárná a csontjaim, én pedig beleolvadok.

Sajnos az univerzum nem veszi mindig magától értetődően a vele történő eggyé válás óhaját. Így aztán, miközben a magas fűben lépkedek álmatagon, óvatlanul belegázolok egy gödörbe. Térdig eltűnök benne fél lábbal. Csont reccsen, lábszár török. Nem akarom elhinni, hogy ez velem történik, ahogy azt sem, hogy ilyen választékosan tudok káromkodni. A kiérkező katonarvos érzi rajtam a piaszagot, de nem szól. Nem hülye, és nem ma kezdte. Különben is, a szemén látom, hogy ő sem ásványvízzel öblögetett az éjszakai ügyeletben. Iszik mindenki idebent, aki italhoz jut.

Én viszont egy idő után kezdek felhagyni vele. Nem igazán a lábtörés miatt, inkább azért, mert rájövök, hogy a kóválygós másnapokon még távolabbinak tűnik a katonalét utolsó napja, mint józanon.

9.

A csőre rántás kicsit kockázatosabb játék, mint mondjuk egy pókerparti. Ha véletlenül a fegyverszoba mennyezetébe durranasz, az legkevesebb egy hónap fogda. Titokban csinálják, ha tiszt nincs a közelben. A dolog lényege: fel tudod-e húzni úgy a géppisztolyt a závarzat érintése nélkül, hogy a löszer egyetlen rántással a csőbe kerüljön? T. ügyes gyerek, többször is sikerül neki, csak hogy a fegyver egyszer tényleg elsül. De a fogdát megússza, mert pont olyan szögben tartja a géppityut a tüzelés tizedmásodpercében, hogy a golyó az arcába csapódik. Agyvelő fröccsen, löpor csipős szaga keveredik össze a kiömlő vérrel. Szerencsére épp máshol vagyok, csak hallomásból értesülök a dologról, nem kellett végignéznem.

A csőre rántás kockázatos játék. Bele is halhatsz.

10.

Amikor besoroznak, tüskére vágják a hajam. Ezt rendszeresen meg kell ismételni, de a leszerelés előtt két héttel már kihagyom a birkanyírást, hiába veszekednek velem.

Az utolsó este mindenki megint berúg, én nem. Korán lefekszem. Másnap a hajnali sötétségben ébredünk, sorakozunk a villanyfényekkel megvilágított alakulótéren. Rövid beszéd. Fázok, álmos vagyok, mégis oldott. Most búcsúunk és elmegyünk, jár a fejemben a régi ballagási dal. Először nem akartam idejönni. Most nem akarok elmenni. Egészen megszoktam itt. Az alapos nyereg alatt puhítás megtette a hatását.

Egy öreg IFA ponyvája alá bújunk a szemerkélő eső elől, bezötykölődünk a városba. Körülöttem ismerős, fáradt, felszabadult arcok. Túl vagyunk rajta, üzenik a tekintetek. Nem viszünk hírlap az otthoniaknak semmit, de azért megtettük, amit megkövetelt a haza.

jukebox

Idegenek

Meglepően hasonlítottak egymásra. Első látásra csak egy jó megfigyelő fedezhette fel a nyilvánvaló fizikai és korkülönbséget.

Mind az öten óriások voltak. Fejük hosszúkás, mint a spanyol festményeken, és a haj hiánya nyilvánvalóvá tette tökéletesen ovális formáját. Kiguvadó szemük nagyságával ellentétben különösen apró fülek simultak fejkükhöz. Csak a szemek körül volt egy a kortól függő különbség. A legidősebb szeme mélyen ülő és karikás finom. A szemgolyók nem düledtek ki, és körülöttük számtalan finom, hajszálvékony ránc húzódott.

Kint sárga napfény árasztotta el a hatalmas, örökké virágos parkban a Központi Adminisztráció épületeit.

A tiltott bolygón nem léteztek felhők. Nem volt látható évszakváltozás sem, és a világűrűből a megközelítő folyosók tiltva voltak. Egyedül csak számukra volt nyitva a Galaxis felé.

– Értsük meg, „Kettő”, nem azért jöttünk össze, hogy helyi problémákkal foglalkozzunk! Dönteni kell, ami Szolt illeti.

– Tudom jól. – „Kettő” jól szemügyre vette a legidősebbet. – Miért nincs velünk „Öt”? Véleménye...

– Sajnálom – szakította félbe „Egy”. – A program szerint felfedező úton van Androméda felé. A folyosók bizonytalanok, mondhatnánk úgy is, hogy nem léteznek. Úgy gondolom, hogy missziója tovább tart majd, mint elképzeltük.

A kielégítő válasza „Kettő” biccentett és „Három” felé fordult, aki hátat fordítva a parkot nézte, ahol egy állat egy kisebb után szaladt.

– Rhipicephalus támad egy vadkutyát – motyogta önmagának.

– Mindig érzékeny marad – jegyezte meg „Hat” és leült egy karoszkékbe, ami rögtön magához ölelte formáihoz idomulva.

– Várjuk a beszámolót, „Három”!

„Egy” is leült, bezárva a kört a mozdulatlan „Négygel”. A megszólított állva maradt és lassan megfordult.

– Azt szeretnénk tudni több ezeréves megfigyelés és analízis után, hogy lehetséges-e kapcsolatot teremteni velük. – Tekintete végigsiklott a többiekén, mintha véleményükre várna. – Válaszom egyszerű: nem. Kétségtelenül nem! Létezésünket nem tárhatjuk fel, és fogalmam sincs, hogy ez mikor lesz lehetséges. Ötszáz vagy ötezer év múlva? Vagy soha? Nem tudhatjuk. – Néhány pillanattal elhallgatott, hogy gondolatait összeszedje. – Különböző okokból ezek csodálatos emberek. Például évezredek keresztül mérsékelt volt a fejlődésük. Amikor úgy találtuk hosszú gyakorlatunk alapján, hogy ideje lesz megismerni egy monoteista vallást, ellentétben más lényekkel, az eredmény kiábrándító volt. Szellemi téren mozdulatlanok voltak. El kell ismerni, hogy bolygójukat akarataik ellenére ismerték meg! A valóság tényleg a hatalom és a hivatalos teóriák ellenére győzött. Néhány forradalmár kijelentette, hogy „a föld gömbölyű”, és ez a megállapítás az igazság kényszere alatt eltemette a régi vallásokhoz kötött ideákat, s így elveszítették feltételezett központi helyüket a világegyetemben.

– Jóval a monoteista vallások előtt egy kicsi néptörzs, Hellénnek hívták őket, megvetette minden ismeret alapját, ami az emberiség hasznára vált, megteremtve a materialista és idealista filozófiát. Egy időben ezekkel a szellemi teremttökkel, hála az íróknak, megszületett a tragédia, amíg más művészek biztosították a szobrászat és építészet soha olyan méretű, tiszta szépség kibontakozását.

– Ez a törzs eltűnt a szüntelen testvérháborúk tüzeiben, mert a különböző fajok, népek, törzsek, évezredek keresztül azzal töltötték életüket, hogy egymást kölcsönösen leigázzák és megsemmisítsék, mint napjainkban is! Ezt a folyamatot alázattal ma is úgy hívják, hogy Történelem! Hercegek, királyok és császárok elfoglaltsága a vadászaton kívül az volt, hogy szövethettek, összeveszttek és háborúskodtak a dicsőség és isteneik nevében. A valóságban csak saját hírnevükre és halhatatlanságukra gondoltak.

– Századokon keresztül a lakosság általános gazdasági és szellemi élete nem mozdult egy bizonyos szintről. Időszámításuk szerint, ami magában már egy képtelenség, a XV. században egy félszigeten, egy másik törzsekre szakadt nép, amit most olaszoknak hívnak, váratlanul megnyilatkozott, mint előtte a görögök. Festők, szobrászok, katedrális- és kastélyépítők hagytak maguk mögött a jövő számára múlhatatlan műveket. Zsenialitásuk épp olyan hirtelen tűnt el, mint megjelenésük. Néhány századdal később ugyanezek az olasz törzsek más germán törzsekkel megújították a zenét. Csodálatos művek maradtak fenn minden hangszereken egész Európában a huszadik századig.

– Nagyon lassú fejlődés – jegyezte meg „Egy”.

– Pontosan, és ez a lassú fejlődés, amiért kutatóink egyedülállóan találják őket. Évezredek keresztül, egymástól távoli időkben, három periódusuk volt: háromszáz év, mialatt megteremtették az ismert művészetek minden ágát és a tudományok bázisát. Egy titokzatos, ugrásszerű haladás. Ne felejtjük el, hogy évezredek keresztül a technikai fejlődés mozdulatlan volt! A lovat használták, mint közlekedési eszközt, a tüzet, mint energia és világítás, és nem olyan régen még egy maroknyi művészen, gondolkodón és alkotón kívül a lakosság tudatlan volt.

– Meg kell még jegyeznem, hogy más népek és fajok más földrészekben a görögöktől különböző kultúrákat alkottak. Mint általában minden civilizáció, kizárólag az alkotó népekhez alkalmazkodott. Az ázsiai földrészen a kínai és hindu műveltség egy időben az egyiptomiakkal Észak-Afrikában, és később más kultúrák az amerikai földrészen...

– A mi hatásunk alatt, ha nem tévedek – vágott közbe „Négy”.

– Igaza van. Mint mindenütt a világegyetemben – fordult társához „Három”. – Meg kell jegyezni azt is, hogy a görög kivételével minden más kultúra kiszáradt. Egyesek csodálatos építményeket, amíg mások megcsontosodott vallásokat hagytak évezredek előtti formában. Kizárólag csak a görög kultúra hívei, akiket európainak hívnak, érkeztek egy olyan technológiai színvonalra, ami megengedheti számukra, hogy kapcsolatba lépjenek velünk.

– Rendkívülinek találjuk őket, mert lassan fejlődtek. Mozdulatlanság, amit váratlan ugrások emelnek egyenlőtlen színvonalra. Összehasonlítva különböző fajokkal, látjuk, hogy miért rendkívüliek. Gondoljunk arra, hogy alig száz évvel ezelőtt még nem ismerték az elektromosságot, sem a repülést és fogalmuk sem volt arról, hogy a Galaxis nem az egész mindenség! Csak száz évre volt szükségük, hogy egy majdnem zéró technikából a világűrbe menjenek! Villámgyors haladás, nem gondolják? Nincs más, erre hasonló példánk az egész mindenségben, egy ilyen mély változásra, ilyen hosszú mozdulatlanság után.

A teliholdat nézte a csillagos égen. A terasz, mint egy hajóorr, a mélység fölött volt és hirtelen ért véget, minden látható korlát nélkül. Ő tudta, egy láthatatlan energiafal akadályozza, hogy leessenek.

– Nézd „Angyal kettő” felkelését!

Asszonya lassan közeledett. Érezte, hogy „Három” szelleme gyengéden beburkolja gondolataiba furakodva, majd visszahúzódik végtelen finomsággal. Nyugaton a második kicsi hold lassan jött fel az éjszaka kódéből, légkörtől eltorzult kis narancs.

- Miért nevezik „Angyal kettőnek”? – kérdezte az asszony.
- Nem tudom. Mindig így hívták.
- A nő kezét fogta és elgondolkozva simogatta a vékony ujjakat.
- Mire gondolsz?
- Mindig szeretette tapintatát, mert soha nem próbált a gondolatban olvasni.
- A földiekre.
- Megmutatnád a csillagjukat?
- Képtelenség. A Galaxis másik oldalán vannak. Több mint ötvenezer fényév. Nézz a középpont elé! A másik oldalon rejtőzködik csillagjuk, más millió csillag között.
- Felveszitek a kapcsolatot?
- Nem hiszem. Túl korai. Kímélni kell őket egy katasztrófától.
- Elviszel majd egyszer megnézni egyik városukat?
- Miért ne? Igen.

* * *

– Majdnem megoldhatatlan problémáik vannak. Évezredes problémák, amiről láthatólag nem vesznek tudomást.

Újra együtt voltak, de most „Három” ülve zárta be a kört egy kis mosollyal az ajkán.

– Úgy gondolom, hogy nélkülözhetetlen társammal meglátogatjuk a Földet. Látni szeretné.

– Valóban annyira érdekeselek? – „Egy” érdeklődéssel nézte.

Tétovázott a válasszal.

– Igen is, nem is. Idegenek. Más eredetből származnak, de a fejlődés hatására később hozzánk hasonlóvá válnak majd. Lényeges különbségek vannak a Galaxis lakói között, ők szorosan kötődnek a vonzóerőhöz és központi égitestük sugárzásaihoz. Társam még soha nem látogatott meg egy másik bolygót, és el kell ismerni, hogy varázslatos, még ha felületesen nézzük is.

– És a problémák, amiket tegnap hozott fel? – türelmetlenkedett „Őt”.

– Vallások, hitek, az évezredes hátrányuk – válaszolta „Három” rövid gondolkodás után. – Nem beszélve a kollektív és egyéni különbségekről a fajon belül, amit elnevezik a nemzet fogalma, egy történelmi és kulturális valóság, amit a különböző nyelvek létezése húz alá.

– Ez sok – összegezte „Kettő”.

– Így van, ez sok. A vallások, amiben hisznek. Mindenki hisz valamiben, egyetlen Istenben, egy felsőbbrendű lényben, de különböző elnevezések alatt. Minden egyedülálló isten egy fajhoz, egy nemzethez vagy egy közösséghez tartozik. Ennek eredménye, hogy képesek egymást öldökölni ugyanannak az Istennek a dicsőségéért! Isten, akit sajnos mindig másnak látnak! Mások több istenben hisznek, ami nem akadályozza meg őket abban, hogy éppen olyan kegyetlenek és türelmetlenek legyenek, mint a többiek.

– Akkor nem eléggé intelligensek, primitívek maradtak.

– Természetesen primitívek! A lakosság, a több milliárd egyén, különböző gazdasági és kulturális színvonalon és egy bizonyos technikai nívón van. Egy részük használja a villamosságot, rádiót, televíziót, vannak számítógépeik, repülön utaznak, háztartási gépeket használnak, primitív gépeket anélkül, hogy értenék az avantgárd technika fejlődését, egy nagyon szűk elit réteg kivételével. Ez az elit, aki mindent feltalált! A lakosság legnagyobb részének semmije nincs. Nem vettek részt a feltalálás közös munkájában. Élnek a pizsokban és tudatlanságban, megpróbálva a többiekhez akaszkodni segítyt kéregetve. Teoretikus mozgalmak vannak. Ellentétes érzelmek között hánykolódnak. Napjainkban a humanizmus a divat, a béke, a béke minden áron, a segély általánosítása, miközben folytatják a fegyverkezést, mert a faji és nemzeti ellentétek arra kényszerítik őket, hogy ne engedjék be a semmit nem termelőket, mert csak eltartásra vágyanak. Alig száz évvel ezelőtt a divat az volt, hogy más, ismeretlen földrészeket és lakosságot fedezzenek fel, akiknek semmi kapcsolatuk nem volt a civilizációval. Egyetlen céljuk a hódítás volt,

birodalmukat nagyobbítani, és gyarmatosítás elnevezés alatt büszkén vitték magukkal vallásaikat, szokásaikat, kultúrájukat és technikájukat. Ebből látható a teóriák hatása, az ellentmondó ideák öröklődnek nemzedékről, nemzedékre. Csodálatos képességük van lebecsmérelni, amit imádtak.

– Az egyetlen újdonság, hogy egy idő óta az általános gazdasági helyzet a különböző nemzeteket összeállásra kényszeríti annak ellenére, hogy a legnagyobb nehézségekkel küzdenek, hogy eltüntessék a vélt és valódi különbségeket. A nagy nemzetek feletti szövetségek a helyi sovinizmusok helyét foglalják el, ahol mindenki, mindenki ellensége volt.

– Pontosan hol tartanak technikai téren? – kérdezte „Egy”.

– Az első repülőgép alig száz éve valósított meg néhány méteres ugrást, mint már mondtam egyszer. Ma rakétákat küldenek bolygórendszerük felfedezésére. Néhány évtizede úgy képzeltek, hogy a Galaxis az egész világegyetem. Ma megpróbálják a világegyetem életkorát kiszámítani, hatezer évvel egy isteni keletkezés ellenére, és az új teória, az ősrobbanás megszületése után. Sokkal realisabb elképzelés, de mindig feltételezi a teremtető alkotását. Istenről nem beszélve feltételezik, hogy a világegyetem semmiből lett, egy elsődleges pillanatból. Pillanatnyilag az idő kérdésén torpantak meg. Elképzelhetetlen távlatok nyílnak meg előttük, amikor megértik majd az idő paradoxonját. De ez még nem aktuális.

„Három” a körmet nézte, mintha ott találna választ a kérdésekre.

– Mindebből azt a következtetést szűrhetjük le, hogy a mi civilizációnk számukra teljesen érthetetlen. Köztük és köztünk a kulturális színvonal teljesen különböző. A fejlődés mérete felbecsülhetetlen. Körülbelül százezer év! Ha most kapcsolatba lépünk velük, eltűnésre ítélik őket. Persze bátrak, de soha nem értenek meg, hogy módunkban áll egy pillanat alatt eltüntetni őket.

– Miért beszéljünk megsemmisítésről? – kérdezte meglepődve „Kettő”.

– Mert néhány évtizede az írók és filmrendezők azzal a gondolattal kokettálnak, hogy földöntúli lényekkel találkoznak, és minden esetben totális háború a találkozás folytatása. Képtelenek elképzelni más kapcsolatot, mint hatalom hatalom ellen, hódítás, szembeszállás, megsemmisítés. Nézzék inkább!

Egy mozdulat, és a hatalmas ablak, ahol eddig a napfény beáradt, lassan elsötétült, s helyén háborús jeleneteket láttak. Számátalan repülő csészealj sugárfegyverekkel városokat semmisített meg, harci gépek robbantak, és a lakosság ordítva menekült a szörnyek inváziója elől. A teremben a háborús örület zaját hallották a film pergése alatt.

– Meg kell jegyezni, hogy minden alkalommal az emberiség nyer a betolakodókkal szemben.

– Mert az idegenek a betolakodók? – kérdezte „Négy”.

– Igen. Az igazság az, hogy szédíti őket az idea, hogy más emberiség is létezhet, hogy többféle kultúra és civilizáció lehet a mindenségben. Keresik, várják, remélik és félnek ettől a találkozástól. És igazuk van, mert csak egyféle kapcsolat alakulhat közöttük és közöttünk, a gyarmatosítás vagy az elpusztulás. Mi tudjuk jól, hogy az alapvető probléma az, amikor kapcsolat létesül két különböző szintű civilizáció között, hogy a gyengébb eltűnésre van ítélve.

– Majmolhatnak bennünket, ez biztos. De csak utánzás, mert a mi civilizációnk idegen marad szellemük számára, képtelenek lesznek továbbfejleszteni a mi kultúránkat. Ha megadjuk számukra a szétrajzás lehetőségét az egész Galaxisban, amire pillanatnyilag képtelenek, magukkal hozzák majd speciális problémáikat. Ez a hódítási kísérlet a vesztüket okozza majd, mert megpróbálják fegyvereinket használni nemzeti felsőbbrendűségük, és más kártékony hitek nevében. Ezek a látszat szerint nemes gondolatok alig takarják a hatalom, az uralkodás és igazgatási vágyat. Arról nem beszélve, ha sikerül elsajátítani egy

a számukra elképzelhetetlen műszaki fejlődést, elveszítik alkotóképességüket és az elfajulás lejtőjére lépnek. Mindenre képes lények az emberek. Még nem értették meg, hogy történelmüket az egyének teremtették, s ezek sokszor bolondok voltak. Mi nem tudjuk kielégíteni ezeket a személyeknek a hátborzongató vágyaikat, akik mindig Isten szerszámjának képzelték magukat.

– Akár istenek is lehetnének számukra, nem? – „Hat” végignézett társain.

– Természetesen! Mivel képtelenek bennünket fizikailag megsemmisíteni, s mert képesek vagyunk rövid idő alatt eltüntetni minden betegséget, és mert állandóan természetfeletti erőkből akarnak hinni, bennünket istenné vagy ördöggé változtathat át a milliárd tudatlan tömeg szemében.

A csend burkolta be az öt idegent. Kint minden, az épületek és a park napfényben fürdött, amíg ők a környező szépség iránt érzéketlenül, mozdulatlanul, gondolataikba merültek.

– Egyik megoldhatatlan problémájuk a különböző nyelvek – folytatta „Három”. – Számítatlan nyelven beszélnek. Minden nemzetnek a saját többségi nyelve, és egy vagy több kisebbségi nyelve van. Az analízisek kimutatják az emberiség alapvető egyensúlyhiányát. A nyelvek, vallások, a faji különbségek, az ismeretek eltérése a lakosság számos rétege között, a megosztódás az alkotó elit és primitív tömeg között, ezek a bázisai az általános rendetlenségnek.

– Mit tanácsol akkor? – fordult „Négy” „Egy” felé.

– Semmit nem csinálunk – válaszolta „Egy”. – Semmi kapcsolatot. Folytatjuk az ellenőrzést és megtartjuk a távolságot velük. Teljes vesztésgár. A felderítők helyben maradnak. Minden más élőlénynek tilos hozzájuk közeledni. Időnként megengedhető, hogy lássanak bennünket, mint már többször történelmük során, hogy analizálni lehessen magatartásukat. Van időnk. Várhatunk.

„Három” és asszonya a hegyoldali pihenőn álltak, uralva az ezer fényben úszó várost. A metropolis végtelenbe nyúló karjait a felkelő hold világította óceán partján. Mögöttük az úton

gépkocsik száguldottak. A reflektorok vékony ujjai néha megvilágították az ideiglenes leszállási helyet, de senki semmit nem vett észre. Lágy és mozdulatlan volt a levegő. Szótlanul, egymás kezét tartva nézték a várost.

– Milyen szép! – mondta a nő.

– Valóban szép – válaszolt a férfi.

– Mi a neve?

– Los Angeles.

– Nem láthatnak minket? – nyugtalankodott az asszony.

– Nyugodt lehetsz. Akár sétálhatsz közöttük minden veszély nélkül. Pedig borzalmasan veszélyesek! Egy nő egyedül az éjszakában...

– Hatalmas ez a város, és mennyire különbözik a miénktől!

– Ilyenek voltunk mi is nagyon régen.

– Akkor az életük kezdetén vannak?

– Igen.

– S mert ilyen fiatalok, azért nem ismerhetjük meg őket?

– Kicsit így van, és sok más okból még.

– Sokan vannak?

– Milliók... több milliárdan talán.

– Mint a csillagok az égen. – Az égre nézett.

– Nem ismerem ezeket a csillagképeket.

– Sokban emberek élnek, de ők még nem tudják. Hosszú út vár rájuk.

Az asszony társa ujjait szorongatta, és kitágult szemekkel nézte a lábai előtt elterülő ismeretlen világot.

– Karanténban tartjátok őket? Nem közeledünk hozzájuk?

– Nem.

– Te ajánlottad „Egynek”?

– Igen.

– Miért?

A válasz váratott magára, miközben tekintete a távoli fényeket fűrkészte.

– Senki másnak nem mondom, csak neked. – Hangja elváltozott a felindulástól. – Mert attól félek, hogy jönnek majd egyszer!

n13

Az életszimulátor

– Igaz, hogy az életet próbálsz modellezni? – kérdezte kíváncsian Paul Anderson.

– Én inkább azt mondanám, hogy egy tesztprogramot fejlesztetek az időfüggő véletlen jelenségek modellezésére, de igazából a lényeg ugyanaz – válaszolt dr. Wright a monitorok mögül.

Három monitort használt, kiterjesztve ezzel a számítógép képernyőjét. A középsőn a forráskód volt kinagyítva, a bal szélsőn a fordító és pár egyéb segédprogram, a jobb szélsőn meg a böngésző és a dokumentumok könyvtárai. Kódolás közben csontos ujjai fürgén futkároztak a klaviatúrán, mint undok mutáns pókok, miközben a háttérben halk, megnyugtató zene szólt, talán Beethoven vagy Mozart. Erősen koncentrált, gyorsan dolgozott.

Dr. James Wright a Matematika- és Számítástudományok Doktora címmel büszkélkedhetett – egyébiránt szerény és barátságos férfi, a negyvenes éveit taposta –, jelenlegi projektje egy életszimulátor program volt, amin keresztül az evolúciót próbálta modellezni és matematikai egyenletekkel leírni. Természet-tudományos gondolkodása hajtotta, mert hitt abban, hogy a világ megismerhető, és matematikai modellekkel leírható. Ateista volt

természetesen, és minden természetfeletti dolgot helyből elutasított. Úgy gondolta, mindennek megvan a magyarázata, és a mai szuperszámítógépek már rendelkeznek olyan számítási kapacitással, hogy egy ilyen komplex feladatokat meg tudjanak oldani. Ezért is vágott bele ebbe a projektbe.

Paul félénken állt mellette, és csendben figyelte, ahogy dolgozik. Percek teltek el. Csodálta mentorát, remélte, hogy idővel, szorgalommal és kitartással ő is hasonló kvalitású tudóssá válhat. Másrészt a téma őt is nagyon érdekelt.

– Meg szabad kérdeznem, hogy haladsz? – kérdezte félénken.

– Egész jól – válaszolta James fel sem nézve a monitorból.

– Oké, akkor nem zavarlak. – Paul zavartan mosolygott, miközben a golyóstollát nyomkodta, menni készült.

– Várj! Mindjárt befejezem – mondta James. – Igen, kész is, most elindítom a fordítást.

A számítógép hűtőventillátorai magasabb fordulatszámra kapcsolak, ahogy a fordítóprogram elkezdte a forráskódot bináris állománnyá konvertálni.

– Csak hadd csinálja! – dőlt elégedetten hátra a műbőr forgószékében, miközben a két kezét a tarkóján összekulcsolta.

– Hol is tartottunk? – mosolygott kedvesen Paula. – Ne haragudj, pont most fejeztem be. Ez az 1.0-ás verzió, igaz, még béta, de a súlyos hibákat már kijavítottam. Egy fél év munkája van benne...

– Nem semmi, és működik? – kíváncsiskodott Paul.

– Most fog kiderülni, éppen fordítja a gép, el fog tartani egy darabig, eddig három százaléknál tart, van időnk bőven, kérdezz bátran!

– Egyet nem teljesen értek, ha el tudnád magyarázni...

– Éspedig?

– Nem teljesen világos nekem a múltkori előadásodból az az ergodicitásos rész...

– Hát jó, nem nagy ügy – egyezett bele James, nagy levegőt vett, majd belekezdett. – Azt tudod ugye, hogy minden idősor vizsgálatakor nem csak az a kérdés merülhet fel, hogy az egyes időközönként kiszemelt elemek milyen korrelációban lehetnek egymással, hanem érdekes lehet megvizsgálni azt is, hogy a megfigyelések halmazának részhalmazai mutatnak-e valamilyen szisztematikus viselkedést. Namármint mint annyiszor a statisztikai tanulmányaid során, most is érdemes a megfigyelések részhalmazainak átlagát vizsgálni. Ezen esetben viszont időbeli átlagról beszélhetünk...

– Kezdem érteni – helyeselt lelkesen Paul. – Akkor mondhatjuk azt is, hogy a stacionárius idősor ergodikus az átlagra nézve, amennyiben t tart a végtelenbe?

– Úgy van! Az autokovariancia függvényre nézve ez azt jelenti, hogy a függvény t esetén zérushoz fog tartani, és érdemes megjegyezni még azt is, hogy a stacionaritás és az ergodicitás értékei nagyon hasonlóak lehetnek egyes esetekben.

Észre se vették és már el is merültek a matematika furcsa egzakt világában, miközben a komputer nyolcmagos processzora teljes kapacitással fordította a szimulátorprogramot. Gyorsan telt az idő, a fordító már kilencvenhét százaléknál tartott.

Dr. Wright a fejtegetéseiben pont ott tartott, hogy:

– A folyamat, amelyet vizsgálunk, az előbb tárgyalt Gauss-féle fehér zajból és egy zérus értékű normális eloszlás i-edik megvalósulásainak átlagából tevődik össze. – Itt hirtelen megállt és a monitorra pillantott. – Hoppá, meg is van! Hiba nélkül lefordult a program. Éljen! Kezdődhet a tesztelés, próbáljuk ki!

Mindketten a kijelzőt nézték. A fordítás száz százalékon állt, most már csak futtatni kell a szimulációt.

– Kész vagy, Paul? – kérdezte a doktor izgatottan. – Akkor talán most megtudjuk a választ. Először az alapértelmezett paraméterlistával futtatom le.

A program elindult, a gép számolt, majd hirtelen véget ért.

– Túl gyorsan végzett, ez nem jól jel – vakargatta kis kecskeszakállát James, miközben az eredményeket nézte. – Nem jó! Hmm... Próbáljuk meg a kiterjesztett paraméterekkel!

A program most még gyorsabban lefutott, mint az előbb.

– Nem értem – dűnyögött magában dr. Wright –, nem ezt az eredményt kéne, hogy kapjuk. A programban már nem lehet hiba, ezerszer átnéztem és mindet kijavítottam. Itt szemantikai hibát sejték.

– Mi az eredmény? – kíváncsiskodott Paul.

– Zéró. Pedig az eredményeknek a pozitív számok halmazán kéne elhelyezkedniük, ehelyett a program mindig nullára fut. Mintha az entrópia függvényt nem kompenzálná a többi.

– Pedig, mint tudjuk, az életfolyamatok ellentétesek az entrópiával – szólt közbe a fiatalabb.

– Igen, ezért nem értem én sem – sóhajtott csalódottan a doktor.

Csend lett, percekig némán törték a fejüket, aztán Paul állt elő egy lehetséges ötlettel:

– Lehet, hogy mégis létezik egy tényező, amit kihagytál a számításból – nézett a másikra a szeme sarkából.

– Mi lenne az? – nézett rá meglepetten James.

– Isten! – válaszolta Paul elgondolkozva...

Seth

Érkezés

Thomas Messer váratlanul tért magához egy számára teljesen ismeretlen bolygón, amely nagyon emlékeztette a Földre. Kopár, kietlen táj vette körül, a fákról lehullottak a levelek, zúzmara jelezte a havazás közeledtét, körülbelül reggel nyolc óra lehetett. A férfi borostás arca szinte megfagyott a retentő hidegben, keze, lába elgémberedett, magas volt, tagbaszakadt, dús hajszálain meg-megjelentek az őszülés első jelei. Vad, kék szemei villámokat szórtak, dühítette, hogy nem tudja, mi történt vele. Otthon nem lehet, hisz szülőföldjét felismerné. Ruhája szinte ráfagyott izmos testére, remegett a hidegben.

Hogy történt mindez? Egy szemvillanás volt az egész! – Körbenézett, amerre a szem ellát, űrhajó- és repülőgéproncsokat vélt felfedezni, és halottak feküdtek többfelé. Leült egy sziklakőre, és gondolataiba merült.

Tegyük fel, hogy megháborodott az elmém! – mélázott. Előfordulhat, hogy a saját elmémben vagyok épp, és a testem valahol kómában pihen, viszont, ha ez így van, akkor miért olyan valóságos minden?

Megkereste az első közelben található halottat, és magához vette fegyverét. Elsütötte, és izzó fénycsóva lángolt ki belőle, a vége vörösen izzott. Lézerfegyver volt. Egy roncsot talált el, amely rögtön utána füstbe borult, és fekete lyuk tátongott rajta, s meglepetten vette észre, hogy zöld foltokkal van tele. Tehát ezeknek az emberszerű lényeknek zöld volt a vérük. Az egyik

roncsnál talált egy rádiót, megpróbálta bekapcsolni, de nem járt sikerrel.

Valószínűleg lemerült, vagy zárlatos – gondolta magában. Élelem után kellene nézmem – morfondírozott. Kérdés, van-e itt egyáltalán bármi is, ami emberi fogyasztásra alkalmas.

Éhsége kezdte elvenni az esztét. Mérföldeket sétált, de sehol egy teremtet lélek. Hamarosan elvesztette az eszméletét...

Amikor magához tért, bútorokkal, asztallal, székekkel berendezett űrhajóban találta magát, ahol egy kedves arcú, nőszerű teremtmény nézett rá nagy, boci szemekkel, a haja bodros volt és vérvörös, a fenekénél rövidke, szőrös farok kandikált ki, lábai hosszúak és vastagok, és patái voltak! A katonát egy kentaurra emlékeztette, de azután jobban megnézte, inkább volt emberi, semmint állati ez a különleges teremtmény.

– A nevem Arlan – szólt szelíd hangon. – Téged hogy hívnak? A férfi kissé még kómásan, s köhécselve válaszolt.

– Thomasnak.

– Hogy kerültél ide?

– Fogalmam sincs. Amire emlékszem, hogy Földünkön éppen gyakorlatozni voltam katonatársaimmal, aztán egyszer csak elsötétült a világ, és itt tértem magamhoz. Annyit tudok, hogy polgárháború készült nálunk kirobbanni, ezért soroztak be engem is bajtársaimmal együtt. Az az elméletem, hogy féregjárat nyílhatott a bolygónkon, és én azon valahogy keresztülmentem. Amikor megérkeztem ide, ruhát és fegyvert kerestem, majd élelem és víz után néztem, és azt hiszem, hogy elájultam.

– Igen, így történt, kómában voltál két napig – mondta Arlan. A nőszerű lény bájosan mosolygott, szemei szelídséget sugároztak, patáival koppantott párat, jelezvén, hogy örül a messziről jött idegennek. – Készítsek neked egy bögre forró maszlagot?

– Nem tudom, mi az – vetette oda a férfi.

– A maszlag barna magokból készül, rendkívül vitamindús, édes és éberen tart, ha fáradt vagy.

– Akkor ez olyan lehet, mint nálunk a kávé. Kérek, köszönöm.
– Éhes is vagy, gondolom, főztem neked mőcant, zöldségeket. Nem ismered a mőcant sem biztosan.

A katona fejét rázta, jelezvén, hogy nem ismeri.

– Nálunk az egy vadállat, növényevő, húsa rendkívül finom és egészséges, enyhén zsíros. – A nő adott egy tányérral a katonának, és magának is szedett.

– Jó étvágyat! – mondták szinte egyszerre.

A férfinak az ital és az étel is nagyon ízlett, mohón falta. Rettenetesen éhes volt már.

– Mi történt itt, hova lettek az emberek?

– Itt nem élnek emberek. Mi borgok vagyunk.

– Cyborgok?

– Nem, borgok. A cyborgokat a borgokból gyártották annak idején, főleg azért, hogy dolgozzanak, de már évek óta nincs egy sem. Körülbelül háromszáz éve volt egy hatalmas háború a borgok és cyborgok között. Bernal Khan, a cyborgok felhalálója, majd később gyárának elnöke elkövette azt a hibát, hogy amellett, hogy mikrochipet ültetett a fejükbe, élő szervekkel is próbálkozott. Korán elhalálozott borgok szöveteiből, szerveiből állította elő az új hibrideket. Egy számítógépes rendszer vezérelte őket, amely pár évre rá meghibásodott. Az eredménye ennek az lett, hogy a cyborgok elvesztették önuralmukat és egyetlen céljuk maradt: a teljes megsemmisítés. Halomra gyilkolták a borgokat, betörték a városokba, falvakba, felgyújtották a házakat, nem kímélték a férfiakat, viszont meglepő módon a nőket és a gyerekeket életben hagyták. Egy falu maradt épségben, amely köré óriási kerítést építettek olyan anyagból, amelyen a cyborgok nem tudnak áthaladni. Vezetőt választottak, és hadsereget kovácsoltak, rengeteget edzetek, gyakoroltak, felkészültek arra, hogy megvédjék az egyetlen falut, amely megmaradt, Sziklatövé. Az összes felnőtt férfi elindult a csatamezőre.

– Kicsit olyan érzésem van, mintha a II. világháborúról beszél-nél – jegyezte meg csendesen Thomas.

– Úgy látszik, a Földetek sem a békéről híres – sóhajtott a teremtmény, és farkát billegtetette, és ismét kopogott patáival.

A katonának tetszett Arlan, már nem is igazán teremtenyként, hanem mint nőre nézett rá. Vonzónak találta, rég volt nővel, s egy pillanatra megfordult a fejében, hogyha ő és ez a nő... de Arlan megszakította gondolatmenetét és folytatta.

– Véres küzdelem volt, fél évig tartott a háború, sokan oda-vesztek, páran tértek csak haza. Sikertől leigáznuk a cyborgokat, ez volt végső csata, az utolsót is a halálba küldték, majd hazatértek.

– Nem lehetett volna megjavítani a számítógépes rendszert? – érdeklődött Thomas.

– Sajnos nem! A helyzet az, hogy a cyborgok programtervezői levédtek az egész hálózatot, sőt a bázist sokan őrizték, nem lehetett hozzáférni. Egy automatikus önmegsemmisítő rendszer kapcsolta be és a gyár felrobbant. Ezzel vége is a történetnek.

– Hm... – rázta meg a fejét a férfi. – Kemény időszak volt ez a borgok életében.

– Igen – bólogatott Arlan Bay, majd nagyot sóhajtott.

Pár percig csendben ültek egymással szemben. Tom kitekintett az ablakon, s meglepetten látta, hogy lila köd borítja a tájat.

– Mi ez a ködféleség odakint?

A nő felkapta a fejét, bő ruhája meglibbent a lendülettől, odarohant az ablakhoz és becsukta.

– Szerencse, hogy észrevetted, a háború és szennyeződés igen-csak megváltoztatta nálunk a klímát. Ez a kvard, füst és köd, mérgező hatása, a tüdőt támadja meg elsőként.

– Nálunk ezt szmognak hívják – mondta a férfi.

– Addig nem mehetünk ki az űrhajómból, amíg el nem száll a köd, akár halálos is lehet. Ha kitisztult az ég, el kell indulnunk, fogytán van az élelem. Voltál már vadászaton?

– Igen, még ifjú koromban, de mi másféle fegyvereket használtunk, mint ti – tette hozzá Thomas.

– Megmutatnám neked a bázist, kérlek, kövess! Ezt a számítógépesrendszert még borg katonák hagyták a bázison, én szereltem be az űrhajómba. Gyermekkoromban néhai apám mérnök volt egy gyárban, északon, Antwep városában. Tőle tanultam, hogyan kell használni.

– Nő létedre igen sokat tudsz a technikai eszközökről – mondta meglepetten a közkatona.

– Igen, muszáj volt a tudásomat fejlesztenem ahhoz, hogy életben tudjak maradni ezen az elátkozott helyen.

– Érdekes, hogy értjük egymás nyelvét – szólalt meg a katona.

– Régi telepések nyelvét vettük át több száz évvel ezelőtt, talán pont a ti bolygótokról érkeztek.

– Könnyen elképzelhető – mosolyodott el Thomas.

Majd a nő folytatta.

– A radarok segítségével be tudom mérni, merre célszerű menni élelemért.

– Több napja nem fürödtem, elég erős oroszlánszagom van, volna lehetőség, van nálad melegvíz?

– Igen, spárgavízem van, sárga és nagyon egészséges, fogyasztásra is alkalmas. Ha kimész a komputerszobából, balra találsz a mosdót.

– Köszönöm – bólintott a férfi.

Thomasnak jól esett a kellemes víz, érezte, hogy sebei fájdalmát enyhíti. Zuhanyzás közben azon gondolkodott, vajon vissza fog-e valaha jutni a Földre, vagy egész életében ezen a bolygón kell maradnia. Aztán eszébe jutott, hogy meg sem kérdezte a teremtményt arról, hogyan hívják a bolygójukat. Fürdés után egyszerl törülközőben odaállt a nő elé, majd megszólalt.

– Kaphatnék valami tiszta ruhát?

– Természetesen. Látom, a szappant is megtaláltad, kellemes illatod lett tőle. Van borkus bőrből készült nadrágom és felsőm.

– Borkus?

– Igen, disznóféle, szintén alkalmas ételnek, illetve ruhát készítenek a bundájából. Tessék, parancsolj!

– Köszönöm szépen – mosolygott a férfi, és mélyen belenézett a nő szemébe, mire ő elpirult.

– Rég voltam férfival – szemérmeskedett Arlan, mert neki is tetszett a férfi.

A borg nők mindig is szerették az extrém férfiakat, és így, hogy Thomas másik bolygóról érkezett, csak fokozta vágyait. Thomas megsimogatta Arlan arcát és megcsókolta...

Szeretkezés után meztelenül feküdtek a nő hálószobájának ágyában, a férfi mély álomba merült. A nő kiment a konyhába, és főzött magának egy bögre forró maszlagot. Közben a katona felébredt, felöltözött, és kiment hozzá a konyhába.

– Nézd csak, elszállt a köd!

– Igen, kimehetünk, de vegyünk fel vastag bundát, nagyon hideg van.

Magukra húzták a kabátokat, vettek fel csizmákat, és elindultak a kijárat felé, közben a nő magához vette az élelemgyűjtő fegyvereket.

– Tessék, ezt itt úgy hívják, hogy paluska, remekül lehet vele állatokra vadászni. Nos, a radarom szerint a déli félteken találni fogunk állatot és növényt is, azt a helyet célozzuk meg elsőnek. Gyerünk!

– Mi a neve a bolygótoknak? – érdeklődött útközben Tom.

– Garudema. Azt jelenti, boldogságban úszó, de sajnos nem igazán kötelez minket ez a név, főleg ami az utóbbi pár évet illeti.

– Kár, hogy így alakultak a dolgok – sóhajtott a férfi.

– Nos, kb. fél óra és ott vagyunk annál az erdőnél, amelyet jelzett a radar – mondta a terepet fürkészve a nő. – Sose félj, találunk elég élelmet!

– Thomas közkatona azóta sem került elő?

– Nem, kormányzó úr – mondta Ford ezredes. – Egy villanást láttunk, hatalmas fény vette körül az övezetet, azután megjelent

az a furcsa, ovális, színes, buborékszerű izé, talán valamiféle dimenziókapu lehetett.

– Igen, mi is erre a következtetésre jutottunk, közkatonánkat, úgy látszik, beszippantotta. Aggódom, mi van, ha ez az örvény visszatér, és nagyobb lesz a kiterjedése, el fognak tűnni az emberek, és akkor semmit sem tehetünk! Ki kell nyomozni, hogy miért nyílik meg a kapu. Elképzelhető, hogy idegenek nyitották meg, amelyek be akarnak hatolni a Föld területére. Egyébként bízom benne, hogy Thomas épségben van, csak épp egy párhuzamos bolygón.

Az egyik pillanatban egy medveszerű, szürke színű, körülbelül fél méter magas vadállat ugrott eléjük. Arlan előkapta a paluskát, és abban a pillanatban leterítette.

– Ez már egy hétre való hús, hasonló íze van, mint a mócannak, ez a szürke mogar. Van nálam zsák, abban el tudjuk vinni. Már csak növények után kell kutatnunk.

– Remekül bánsz a fegyverrel!

– Amióta egyedül élek, meg kellett tanulnom vadászni és megvédeni magam. Az erdő közepe sűrűn benőtt növényekből áll, addig kellene eljutnunk, és igyekeznünk, mert lassan sötétedik, olyankor nagyon veszélyes ez a vidék, és most, hogy tél van, rendkívül hideg is lesz éjszaka. Nyomás előre!

Az erdő szikkadt, kopár volt, a levelek már mind lehullottak, az állatok keresték a menedéket, meleg búvóhelyeket, szerencsére a mogar sikerült lelőni, de a többi állat nagyon elbújt. Az erdő közepére érve fákon találtak gombához hasonló, úgynevezett hongokat, Arlan kiválogatta közülük az ehetőket. Óvatosabban lépdeltek, mocsaras részhez érkeztek, bal oldalt találtak hevireket, ezek olyan növények, amelyek megfázásra és sebekre is kiválóak, sok bennük a tápanyag. Kezdett esteledni, így hát elindultak vissza a bázisra.

Amikor teljesen besötétedett, két hold kezdett ragyogni az égen, Tom elámulva nézte őket. Arlan elmesélte, hogy ezek a Luna1 és a Luna2, mindkettőt a nap világítja meg, amelyet ők Sonarnak neveznek.

– Valahogy vissza kellene térnem a Földünkre. Velem jönnél?

– Nem hiszem, nekem itt van az otthonom, itt kell megállnom a helyem.

– Megértem – mondta szomorkásan a katona.

– Te itt maradnál velem? – kérdezett vissza Arlan.

– Megszerettelek, de otthon vár a család, a barátaim, igaz, nem vagyok nő, de... – Hirtelen elhallgattak, és csak néztek maguk elé.

A nő valójában százharminc éves volt, nem is sejtette, hogy az emberek átlag életkora ennél jóval kevesebb. Az egészséges borgok megélik a háromszáz évet is. Ahogy egymásra voltak szorulva, a férfi szép lassan beleszeretett a nőbe. A mi bolygónkon valószínűleg az emberek furcsán néznének, erre a félig ember, félig állat élőlényre, persze, mit sem törődne vele, ha Arlan Bay vele tartana. Úgy érezte, hogy a teremtmény is viszont szereti őt, ahogyan nézett rá, bús, boci szemeivel. Elmerengett, észre sem vette, hogy közben a nő bement a hálószobába átöltözni.

– Fáradt vagyok, hosszú volt ez a nap.

– Én is elbőbiskoltam, ideje lesz nyugovóra térni.

– Ezredes, az elnök kéri, hogy toborozzunk össze annyi tudóst, amennyit csak tudunk, a körzetből. Sürgős, hogy kiderítsük, hogyan és miért nyílik meg az átjáró, és várható-e veszélyes ellenség. Ez immáron nemzetbiztonsági kérdés.

– Értettem, uram, máris mozgósítom a csapatunkat, a helyszínen találkozunk, igyekeznünk, amennyire csak lehet.

Egy órával később tudósok serege érkezett meg a helyszínre. Különböző műszerekkel nekiálltak a vizsgálatoknak. Egyik tudós meg volt róla győződve, hogy mágneses vihar aktiválta az átjárót. Többek vitatkoztak vele, de ő makacsul ragaszkodott ehhez

az elméletéhez. Mindenesetre, amíg nem derül ki teljes bizonyossággal, mi történt, addig csak találgathatnak. Később az elnök is megérkezett, hogy terepszemlét tartson. Jelen helyzetben több testőr követte, biztos, ami biztos, viszont ez nem volt inyére, sosem szerette, ha nagyon nyüzsögnek körülötte, de a kormányzó ragaszkodott hozzá, így kénytelen, kelletlen elfogadta.

– Kávét kér valaki? – kérdezte udvariasan az egyik hölgy.

– Az most jól fog esni – mondta a kormányzó.

– Azt hiszem, bele fog telni legalább egy hétbe, mire előrébb jutunk az ügyel kapcsolatban – sóhajtott az elnök.

– Thomas közlegényt ismerve szinte biztos, hogy valahol finom italt kortyolgat és csábos nők vesznek körül – mosolyodott el a százados.

– Legyen igaza, Sam! – nevette el magát az elnök.

Másnap reggel a téli időjáráshoz képest meleg volt, Arlan szerint ez a klímaváltozásnak volt köszönhető.

– Meg kell találnunk a feljegyzéseket, amelyeket a Théta40-es űrhajóban láttam utoljára.

Reggeli után elindultak, nem kellett sokat gyalogolniuk, mire megpillantották az űrhajót, amelynek az ajtaja le volt szakadva. Közelebb érve látták, hogy pókhálószerű van tele a helyiség, amelyet sebtében letakarított egy törlőronggyal.

– Áh, ezek lesznek azok! – csillant fel Arlan szeme. – Lássuk, hogy mit is mutatnak az ábrák! A tervrajz szerint kell lennie egy generátornak, amely nagy feszültség hatására térkaput nyit meg. Sajnos két bökkenő is van – sóhajtott.

– Mik volnának azok? – kérdezte a nő fürkészve Thomas. – Nos, kérdés, honnan szerzünk nagyfeszültségű áramot, illetve tudnunk kell a Földet és városod koordinátáit, hogy haza tudjálak küldeni. Hopp, meg is van! – sikkantott fel Arlan. – A leírás szerint tudósaink az 1-es Földön találtak embereket három évvel ezelőtt. Ezek szerint a kaput már akkor is használták. Akkor már csak az energiaforrás van hátra. Talán a Doldo52-es anyahajó maradványainál működik még a generátor. A tervrajzot magunkkal kell vinnünk – mondta szorgoskodva a nő.

Vizsgonylag hamar ráakadtak a régi, poros űrhajóra.

– Ott a generátor!

– Áh, én is látom! – csillant fel a közkatona szeme.

Mindketten megörültek, hogy nem kellett órákig keresgélni. Arlan szorgoskodva fürkészte, hogy melyik kábel hova megy. Vizsgonylag egyszerű volt a tervrajz alapján a kábeleket elrendezni.

– Ez itt a számláló, ezen kell beállítani a Földet és a városodat, ahonnan jöttél. Tényleg, honnan is jöttél? – tette fel a kérdést Arlan.

– Az Amerikai Egyesült Állomokból, New York Cityből – mondta magabiztosan a férfi.

– Akkor a megoldás roppant egyszerű. Be kell állítani az 1-es Földet, illetve a tervrajzon van egy helyszínekről készült táblázat, amelyen fel van minden nagyobb város koordinátája tüntetve ABC sorrendben. – Arlan bogarásztta egy darabig a több száz oldalas táblázatot, majd rábökött mutatóujjával az egyik oldalra. – Ez lesz az! New York City, 5-ös szektor, az érzékelő szerint innen jöttél, ha minden igaz, akkor pontosan ott fogsz földet érni, ahonnan érkezted. Akkor a megoldás tehát: 1-es Föld, 5-ös szektor. Hamar hazajutsz.

Mindkettőjük torkában gombóc kerekedett, alig bírtak megszólalni.

– Arlan... – törte meg a csendet Thomas. – Hiányozni fogsz, nagyon örülök, hogy megismerhettelek téged!

– Te is nekem, nagyon, de nagyon... – A nő a közkatont szorosán átölelte, és csókot lehelt az arcára, majd könnyei kicsordultak. – A tervrajz szerint nem bonyolult beállítani a generátort – mondta szívgova Arlan. – Az 1B kábel jobbra a második portba, az 5A-ös kábel pedig a nyolcadik csatlakozóba. Így ni, kész is van!

Arlan Bay bekapcsolta a generátort, és a furcsa, tojásszerű buborék megnyílt.

– Isten áldjon, Thomas, vigyázz nagyon magadra, minden jót!
– Talán egyszer még találkozunk – mosolyodott el a férfi, intett majd beugrott az átjáróba.

– Nézzék, uraim! – kurjantotta el magát az elnök. – Ott egy örvénszerű, buborékféle valami, szerintem az lesz az átjáró!

Az elnök, a katonák és a tudósok csoportja az átjáróhoz

rohant. A fegyverek a katonák kezében voltak, várták az idegenek támadását. Nagy meglepetésükre azonban idegenek nem jöttek, viszont Thomas Messer közkatona pottyant ki az átjáróból.

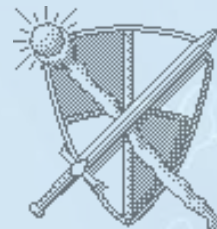
– Messer, te vagy az? – ámuldozott az egyik katona.

– Én bizony, és van mit mesélnem nektek!

Páran vállon veregették, és izgalommal várták, hogy Thomas elkezdje meséjét...

Kereder Márk

A Szczecin-incidens

Hallottak már a Szczecin-incidensről? Németül: Stettin-inzident. Nem? Nem véletlenül. Ugyanis a szóban forgó konfliktus nem történt meg. Ebben az univerzumban legalábbis nem. Pedig megtörténhetett volna! De még mennyire! S az ok, hogy a fenti esemény nem képezi a valóságszövet szerves részét, nem is evilágban keresendő. Kíváncsiak lettek? Akkor most elmesélem, mi nem történt meg, illetve ki miatt és miért szövődtek úgy a történelem színes posztójának száalai, hogy a második világháború kezdetét hivatalosan a lengyelországi Gleiwitz városának rádióállomása elleni támadás napjától datáljuk, nem pedig a szintén lengyel Szczecin-település elleni náci akció napjától, ami egyébként majd' tíz hónappal korábban volt, illetve – bocsánat! – lett volna.

Történetünk az Odera torkolatától néhány kilométerre fekvő, kettőszázhetvenezres lélekszámú lengyel város egyik szeles, novemberi szombatján kezdődik, az Úr 1938. esztendejében. Hősünk, a brit titkosszolgálat egyik tisztje, egy bizonyos Daniel Sparks – álnéven Karl Schroeder – bandukolt lefelé a macskaköves Ksicia Swietopelka utcácskán a késő őszi alkonyban az Odera nyugati ágának rakpartja felé. Pontosabban a part mellett található egyik raktárpépület felé, az épület felé, amit Daniel ezidáig...

Csak fényképen láttam. Remélem, rá fogok ismerni! – szöktek az aggodalmas gondolatok a férfi elméjébe.

Már érezte a folyó posványos halszagát, amikor egy utcavégi, háromszintes, öreg ház mögül felbukkant a kisebb csarnok. Ráismert, ez megnyugtatta. Megállt a sarkon, egy utolsót szívott még a csikkbe. Hosszan bent tartotta, s arra gondolt, hogy ki tudja, mikor gyújthat rá újra, illetve rá fog-e még gyújtani életében. Már légszomja volt, akkor engedte csak ki orrán a füstöt, amit az élénk szél azonnal semmivé szedett szét. Elpöckölte a cigarettavéget és csizmája kopogása kíséretében elindult a két-szárnyú raktárajtónál strázsáló két tagbaszakadt férfi felé, akik már észrevették.

– Heil Hitler! – szólalt meg odaérve Daniel (aki onnantól Karl Schroeder-ré vált) tökéletes németiséggel. Többek között ezért is választották erre a feladatra. Na meg azért, mert jól vezet teherautót, a náciak reményei szerint bombával, öngyilkos módon. A karlendítés elmaradt, inkognitóban voltak.

A mackós férfiak végigmérték Karl, majd az egyikük szorosan mellé lépett, jobbát előrenyújtotta, mint aki kér valamit. Karl elővette a papírosokat a kabátja belső zsebéből, majd átadta azokat a nyújtott kézbe. A természetes pasas hosszú másodpercekig vizslatta a dokumentumokat, miközben a másik nagydarab folyamatosan szemmel tartotta a vékony férfit.

Daniel kollégái az irathamisításnál jól dolgoztak.

– In Ordnung – dörmögte a „szekrény” a társának.

– Geh! – biccentett a másik a raktárajtó irányába.

Karl megindult. De csak pár lépést tett, amikor az egyik nagydarab megálljt parancsolt:

– Halt! Ich hätte es fast vergessen... das Passwort!

– Persze, a jelszó... – kapcsolt magában Daniel. – Königlicher erster Schritt! – vágta aztán rá szinte büszkén.

A tagbaszakadt férfiak egymásra néztek. Daniel csak annyit látott, hogy egy luger-markolat suhan a koponyája felé, majd elsötétült a világ.

Karl – vagyis Danielt – egy poros, hideg kőpadlón érte az eszmélet. Arccal a kövön feküdt, lélegzete felkavarta a ki tudja, milyen régóta porosodó felületet. Próbált fókuszálni a szemével, eleinte csak homályosságot látott.

Lassan ülő helyzetbe húzta testét. Feltűnően jól érezte magát, nem fájt semmije. A fejéhez kapott, oda, ahol valószínűsítette, hogy leütötték. Keze nem érzékelte sebet, vagy ödémát. Végigtapogatta a koponyáját. Sehol sem volt sérülés, nem volt érzékeny. De a legfurcsább az volt, hogy nem volt megkötözve.

Aztán tisztuló látása felfedte a hatalmas barlangcsarnok-szerű belsőt, látta az irdatlan magasságokban lévő sziklás mennyezetet, melyet régi, görög, többöles oszlopok tartottak, rajtuk fáklyákkal. Az oszlopok között több tíz méter magas állványokon mindenféle könyvek sorakoztak tömött sorokban. Amerre a szem ellátott, mindenhol óriásmagas könyvespolcok nyújtóztak a végtelenbe.

Olyan szag uralkodott a térben, mint régi őszökön a városban, amikor elkezdenek fűteni a házakban, s a levegőt füst és valami olyan megmagyarázhatatlan misztikus illat tölti meg, mintha mindennek kortalan, időbe fagyott, rögzült struktúrája lenne. Távolról szélzúgás hallatszott, s valami mély morajlás mászott a valóság alatt.

Ahogy ott meláztatott, találgatta, hol lehet, egyszercsak a közvetlen közelében – a semmiből, a férfi legalábbis így érezte – megjelent egy pár saru, olyan régmódi, s azok folytatásaként egy-egy csontos lábszár. Daniel a meglepetéstől és az ijedségtől hirtelen talpra ugrott, s immár szemben állt a lábak tulajdonosával: egy igen öreg, piszkosfehér-tógás alakkal. Rövidre nyírt, ősz hajában valamiféle koszorút viselt, olyasfélét, mint az ókorban hordtak a férfiak. A vénember színpadiasan meghajolt Daniel előtt. A férfi ezt nem tudta mire vélni, ezért nem is viszonzta a gesztust, csak két tömönadatot nyögött ki:

– Ki maga?... Hol vagyok?

Aztán észrevette, hogy mekkora baromságot csinált, hogy angolul szólalt meg, ezért lelövik, mint egy kutyát! Gyorsan próbálta menteni a menthetőt:

– Wer bist du? Und wo bin ich? – hadarta tökéletes német-séggel.

A vénség csak mosolygott, majd nagyon kellemes, bizalom-keltő orgánummal, dörmögő hangján régies angollal megszólalt: – Daniel... a Könyvtárban vagy. Nem is vagy tudatában? Te akartál idejönni!

– Was? Was ist... – dülöngélt a döbbenettől Daniel. Egyszerűen nem tudta felfogni a történeteket, azok túlsordultak befogadó-képessége amúgy magas peremén.

– Daniel... nem kell németül... semmi baj... itt biztonságban vagy.

– De mégis... hol vagyok? Hol az Istenben vagyok? – fakadt ki a férfi.

– Mondtam. A Könyvtárban – közölte az öregember.

Daniel a döbbenettől hosszú másodpercek után tudott csak megszólalni:

– Meghaltam?

– Nem, dehogyis! – mosolygott az öregember.

– Akkor? Mi ez az egész?

– Ez... valóban, már látom, hogy nem tudatosan jöttél ide. A kétségbeesés hozott. Sokan, akik ide jönnek, tudják, mit keresnek... Mindegy – legyintett a vénség. – Szóval: ez a Könyvtár. Az Emberiség kollektív tudatalattijának tudástára. Egy olyan hely, ahol minden információ megtalálható, ami eddig létezett, vagy létezik az Univerzumban.

– Itt minden megtalálható? – látszott Danielen, hogy alig hiszi el.

– Igen. Mint a földi könyvtárak esetében, melyek lényegében az emberek gondolatainak tárháza. Ott megismerhetjük, mit gondoltak, és mit gondolnak az írók. Ez is ilyen... csak egy kicsit nagyobb léptékben. Itt minden élőlény jelen és egykorvolt gondolata megtalálható, amire egyetlenegyszer is gondolt a létezése folyamán. Itt valóban minden megtalálható – tárta szélesre a karjait a tógás alak.

– Hihetetlen! – rázta a fejét Daniel.

– Pedig igaz – válaszolt a vénség és odalépett a közeli polchoz és látszólag találomra kiválasztott egy vaskos kötetet, leemelte, lefújta a port, s valahol középen felcsapta. – Itt vannak például a kedvenc Bing Crosby dalszövegeid: „In a cavern down by a canyon...” – olvasta az öregember aszott ujját húzva a szövegen.

– „Excavatin’ for a mine...” – folytatta halkán dalolva Daniel.

– Ez a te fejedben van, Daniel! – csapta be a könyvet a vénember, a por csak úgy lövellt ki a lapok közül. – Minden gondolatod. És mindenki minden gondolata! – mutatott aztán szertesztét.

– Te ki vagy?

– Én a Könyvtáros vagyok. Amilyennek te képzelsz. Te így képzelsz el egy földöntúli Könyvtárat és Könyvtárosát. Ezek a te prekonceptióid. Én a te képzeted, a te asszociációid vagyok – hajolt meg a vénség.

– És én hogyan kerültem ide? Miért?

– Mert... gondolom, valamit keresel.

– Micsodát?

– Nem tudom. Azt te tudod. De valami rendkívül fontosat, ha a tudatalattid idehozott. Itt minden visszakérhető. Nem hiányzik valami?

– Micsoda?

– Valami, amit tudnod kéne... de nem tudod... keresed... és nagyon fontos...

Daniel ekkor megvilágosodott. Elméjébe úgy szöktek a képek, emlékek, mint elkóborolt rossz kutyák vissza a gazdájukhoz. A férfi tudatában megjelent egy raktár... az a bizonyos raktár... a tagbaszakadt fickók... a jelszó. Aztán hirtelen, mint derült égből villámcsapás, annak is a birtokába jutott, hogy a jelszó időközben...

– Megváltozott – mondta teljes nyugodtsággal az idős ember.

Ekkor felerősödött a távoli szél, és itt bent is, mintha enyhe fuvalat keletkezett volna.

– A hírszerzés pár napos csúszásban van – rakta össze az ügy-nök férfi.

– Igen, Daniel – helyeselt az aggastyán.

– Akkor hogyan fogom megakadályozni? Hogy a náci rob-bantsanak a Szczecin-i karácsonyi vásárbán a tömegben? Én vagyok a beépített ügynök! Én léptem az elfogott sofőr helyébe! Nekem kell elvinnem a robbanóanyaggal megpakolt teherau-tót... mindegy hova, csak ne a térre, ne a tömegbe! A jelszó... – emlékezett vissza az életére Daniel.

– Hát Daniel... meg is van a válasz – mosolygott az öreg.

Daniel értő lett; nem reagált semmit a vénség feleletére, csak odalépett az egyik polchoz, látszólag találomra levett egy köte-tet, valahol közepén felütötte, elolvasta, ami oda van írva, majd lehunyta szemeit.

Daniel – vagyis Karl – a raktár közepén egy székhöz kötözve érte újra az eszmélet. A két nagydarab férfi ott volt mellette, egyik éppen felpofozta, a másik meg közelről ordította a fejébe:

– Dies ist nicht das neue Passwort! DU BIST EIN SPION!

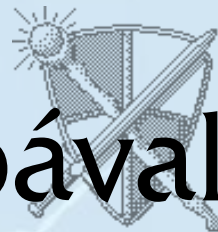
– Das neue Passwort ist: FROHE WEIHNACHTEN AN DIE FIRMA! – ordított vértől fröcsögő szájjal Daniel.

A többi már történelem. Illetve az sem, hiszen Daniel Sparks esete a történelemkönyvekben nem jelent meg, és aki tudott róla, az is haláláig őrizte a titkot, miszerint egy önfeláldozó brit haza-fi 1938 karácsonyán az Oderának vezette az ünneplő lengyel tömegnek szánt, bombáktól roskadó tehergépkocsit, majd a rakománnyal együtt elsüllyedt a lassú folyóban.

Daniel Sparks jónéhány-ezer embert megmentett, de így is csak késleltetni tudta a vérszivattyút. Egyetlen hősi cselekedet nem tudta más mederbe terelni a történelmet. Azt a történelmet, ami aztán megjelent az emberiség kollektív tudatalattijának vég-telen tömött sorokat tartalmazó Könyvtárában, az ott található könyvek sárguló lapjain.

Carun

Apokalipszis apró hibával

Négy lovas állt a hegytetőn, az óra éjfélét ütött.

– Eljött az Aratás Ideje – szóló Háború.

– A Nélkülözés Ideje – mondta Éhínség.

– Az Elmúlás Ideje – folytatta Halál.

A lovasok várakozva fordultak a negyedik tag felé, aki épp egy képet festett. Háború haragosan csikorgatta acél fogait.

– Dögvész, te mi a fenét csinálsz?

– Jaj, ne már! Nem látjátok, hogy még nem fejeztem be? Az a kis templom, ott a távolban, szinte ragyog a holdfényben. Ezt egyszerűen muszáj megörökíteni! Ráadásul kifogytam a kékből is... Mi lenne, ha elhalaszthatnánk ezt az Apokalipszis-izét egy kicsit? Na?!

Így esett, hogy a világot megmentette a művészet a pusztulástól.

SzaGe

A kukkoló

Vilmos egy villanyoszlop tetején javította a nagyfeszültségű kábelt, amit egy vihar rongált meg előző este. Megcsinálta az összeégett részt, kicserélte a kettérepedt porcelánszigetelést, és munkája befejeztével bémézkodott kicsit a magasban, miközben kollégái az oszlop lábánál beszélgettek.

A kukkolás nem volt Vili munkaköri leírásában. Betegesen hajtotta a kíváncsiság, akárcsak gyermekkorában, mikor is a fűrdőszoba kulcslyukán keresztül bámulta tisztálkodó nővérét. Kölyökként is tudta, hogy beteges, amit csinál. Viszont az apró nyíláson keresztül áradó női tusfürdő illata felettébb izgató volt számára, akárcsak a meztelen, hamvas valóság. Véredényei duzzadtak ágyékában, amit lágy markolással fokozott. Aztán lebukott. Elégge ahhoz, hogy alaposan felfofozzák érte. „Te kis köcsög kukkoló!” – sikította a nővére, miközben csontos ujaival

osztotta a pofonokat. Vilinek égett az orcája, de nem tanulta meg a leckét. Csak pihentette vágyait egy időre.

Jó kilátása volt a környező házakra, viszont figyelme megakadt egy közeli kert rózsalugasán. Alatta egy szerelmespár vetkőztette egymást, akik látszólag nem zavartatták magukat. Be voltak gerjedve. Vilit hamar elöntötte az irigység. Szívesen cserélt volna azzal az emberrel, aki éppen a melltartót tépte le partneréről. A nő hátat fordított a férfinak, belemarkolt a szúrós rózsatövekbe, miközben szerelme görög félisten módjára hatolt belé. Vércseppek kúsztak le a nő alkarján, amit a rózsatövisek fakasztottak. Ekkor a férfi szeme vörösen felizzott, majd egyszer csak partnere karjáért nyúlt, és a szájához húzta. Beleharapott a nő vérző kezébe, aki válaszul felnézett az égre, és erotikus hangokkal dicsérte a férfi húsba vágó mohóságát. Vilit ekkor vette észre a nyögdecselő nő, akinek szintén narancssárgán izzott a tekintete.

A kukkolás néha kellemetlenségekkel jár. Főképpen, ha lebukik az elkövető. Ám ha démonok után leskelődünk, akkor már fél lábbal vagyunk a pokolban. Ahogy Vili is, akinek a feje felett egy viharfelhő jelent meg a semmiből. Másodpercek alatt elsötétedett a környék, de csak egyetlen villám csapott le. Vili szemébe robbant bele a hatalmas szikra, majd összeégett teste mereven zuhant le a villanyoszlop mellé kollégái legnagyobb rémületére. Az ördögi pár felnevetett, és befejezték harapós pásztorórájukat.

Zspider

Horror Hava: Hain Ház:

Samantha Meséje

Samantha tőled elfordulva karba tett kézzel állt előtted.

– A félelem mindig bennünk van. Egy érzés, egy ösztön, egy reakció a külvilágra. A feldolgozhatatlan kezelése a legnagyobb kihívás, amivel a tudatunk találkozhat. Az én történetem címe: Kék ajkak

A kihallgatóban egy tinédzser lány ült az asztalhoz bilincselte kezekkel. Platinaszőke haja összeragadt csomókban lógott a rászáradt barnás vértől. Vékony, csontos kezei remegtek, görcsösen zárta össze és nyitotta ki a tenyereit. Fogaival idegesen rágt a kékes ajkait, az alsóból már kiserkent a vér. Testén és az arcán kék-zöld foltok, emberi harapásnyomok, horzsolások. A tépett egyenruhájáról leszakadt az iskola címere.

Az egyenruhás férfi fáradtan fordult el az egyirányú tükrötől, amiből a termet nézték. Megigazította nadrágját pocakos hasán.

– Nem tudom, doki. Jó ötlet ez? – kérdezte a másik, vékonyabb, magas férfi, aki porszürke öltönyben állt és a szemüvegét törölgette.

– Ő az egyetlen, akiért még nem jelentek meg a szülei egy hadseregnyi ügyvéddel. Most vagy soha, seriff.

– Mer’ a szülei valahol Bora Borán vannak. De há’ az istenne, doki! Ez csak egy kölök!

– Az egyetlen, akivel tudunk beszélni!

A seriff még egy percig csak bámulta az egyirányú tükrön keresztül a elgyötört lányt és vakargatta a borostáját. Nem örült a dolognak, de tudta, hogy a doktor igazat mondott. Felkapta hát a kalapját és átvezette őt a kihallgató szobába.

A lány láncra vert kutyaként fogadta őket. Kapott és harapott az irányukba. Az acélláncok visszarántották a székebe. A két férfi leült vele szemben. Az apró lány púposan kitolta a hátát, mocskos haját hagyta az arca elé hullani. A hajfüggöny mögül a szoba gyengén fénylő neonlámpájának fényében előcsillantak a

hidegkék szemek. Meredten figyelte a seriffet, akár egy farkas a fák közül a prédáját.

– Beatrice – szólította meg a seriff és kinyitotta a mappáját. – Remélem, felfogtad, mi történt ma. Nagyon súlyos vádak vannak ellened és felvételek bizonyítják a te és a barátaid bűnösségét.

A lány hangja elhalóan hallatszott. Ez a feszült fenevad mozdulatlanul bámulta a két férfit, miközben valamit mormolt az orra alatt. A doktor hátul nem mozdult, de a seriff előrehajolt az asztalnál:

– Mit mondtál, Beatrice?

– Ne gyertek a közelembel! – súgta még mindig nagyon hal-
kan, de már hallhatóan. – Nem akarlak bántani titeket.

A seriff hátranézett a doktorra, aki bólintott. A férfi visszafordult a lányhoz.

– A felvételek alapján megtámadtál három tanárt, tíz diákot és két rendőrt.

A lány újra és újra ismételte a szorongó mozdulatokat, csak feszülten figyelte a seriffet. Az megköszönte a torkát és folytatta:

– Nem te voltál egyedül, legalább ötven másik iskolatársad követett téged a támadásban.

– Ők is elrakták – szuszogta idegesen a Beatrice.

– Mit kaptak el? – A férfi kérdésére Beatrice elfordult tőle. – Valami történt a Raymond High Leány Gimnáziumban. 14:01-kor körülbelül ötven diáklány megvadult állatként támadta meg az iskola diákjait és dolgozóit. Sokan követték a példátokat, de még mindig nem értem, miért csináltátok? Valami tüntetés akart lenni? Lázadás egy új iskolaszabály ellen?

A lány lehajtotta a fejét, mocskos haja rázkódott, ahogy kunco-
gott magában. Amennyire hallották, mintha azt ismételtette volna, hogy „nem értik”.

– De miért haraptatok meg embereket?

A seriff türelmetlen kérdésére a lány az asztalra csapott és az asztalon átugorva olyan közel nyomult a seriffhez, amennyire csak tudott, nagyot harapva felé. Szemfogait kivillantva vicsorgott, miközben az arcán, a nyakán és a karjain torzan kidagadtak az erek.

– Mert kellett a vérük! – üvöltötte megvadulva a lány.

Az asztalhoz bilincselte fémláncok csörömpöltek, ahogy Beatrice rángatta őket.

– Engem is megfertőztek! A vérkórság! Az a D-Qla vírust!

– A Drakula vírust? – kérdezte a doktor a háttérben.

– Nem a D-Q...

A lány megtorpant. Visszazuhan a székébe. Fuldokolva kapkodott levegőért, és hevesen pislogott. A doktor óvatosan előrébb lépett a faltól. Alaposan megfigyelte a lányt. Elővett egy telefont és megnyitott rajta egy cikket, amit biztos távolságból felmutatott.

– Hány ilyen olvastál?

– Mindenhol írták!

Beatrice ismét a tőle túl távoli kéz után kapott. A doktor sztoikus nyugalma megtört és félve elrántotta a kezét. Beatrice végignyalta a vérfoltos, kék ajkait. A doktor megigazította a gallérját.

– Kik?

A rövid kérdésére a csillogó szemű lány úgy méregette, mint egy darab húst. Gyomra nagyot kordult.

– Kik írták mindenhol?

Beatrice nem bírt az éhségével, feszengve vergődött a székében, majd saját alsó ajkára harapott és szörcsögre próbálta felszívni a kiserkent vért. A doktor elfehéredett, de próbálta legyűzni az émelységét.

– Megnézted, kik írták a híreket? Csak a te ismerőseid, ugye? Láttad, hogy a cikkeket mindig ugyanaz az ember írta a betegségéről?

Beatrice nem figyelt rá, csak nyalogatta a vörös sebet a kék ajka alján. A doktor várt és csak kereste a tekintetét. Mikor azok találkoztak, egyértelmű lett számára, hogy Beatrice nem tudja, miről van szó. A férfi ismét elővette a telefont és a lány szemei előtt lapozta végig a cikkeket. Beatrice most először olvasta el a szerző nevét: Saint Bernard. A levegő megfagyott. A lány katonán módon nézett maga elé.

– Pont, mint a szomszédos iskola neve, ugye? – kérdezte a doktor.

Beatrice a nyelvét öltögette, a vér ízét próbálta ledörgölni a nyelvről.

– Nem – súgta önmagának a lehető leghalkabban.

– Minden cikk, amit olvastatok a vírusról, a semmiből jelent meg pontosan kettőkor. Mindben ugyanazon a tünetek szerepeltek. Egy percen belül észleltétek magatokon ezeket a tüneteket. Kék ajkak, görcsök, vérszomj, düh, ésatöbbi. Ugye?

Beatrice tagadott, mint egy mániákus ismételte, hogy „nem”. Rángatózott a székében, próbált kiszabadulni.

– De megharaptak mások is! Akiket megharaptunk, azok is átalakultak! – hadarta idegesen, minden szava egyre értelmesebb és összeszedettebb lett.

– De csak azok, akik olvasták a cikkeket előtte, ugye? – kérdezte a doktor és látszódtott, ahogy a Beatrice visszaemlékezett. A lelki szemei előtt látta a lányokat, akiket megtámadott, kezükben a telefonnal keresték a támadás okát. Látták a cikket, majd ő megharapta őket. Beatrice kezei abbahagyták a remegést, a kidagadt erei lelapultak, az ajkaiba visszatért a szín.

– Tömegpszichózis. A szomszéd iskola feltörte a tiétek hálózatát, és hamis hírekkel töltötték meg a híroldalaitokat. Minél többen hitték el, annál több emberen jelentkeztek a tünetek.

Beatrice sírva csuklott össze.

Zspider

Horror Hava: Hain Ház:

Samara Meséje

Samara fogószerű ujjával az arcodba csípett, és közelebb húzott dögszagú leheletéhez.

– A rémtörténeteket azért találtuk ki, hogy könnyebben megjegyezzük a szabályokat. Ezt a mesét úgy hívják: Kriptaszökevények!

Agatha a családi ház ajtajánál álló lépcsősoron ülve olvasta a megsárgult lapokból álló könyvét. Egy focilabda landolt előtte nagy csattanással, és kiverte a kezéből a régi könyvet. A lányka felállt és durcásan megigazította a fekete ruhácskáját.

– Bocsánat! – rikoltozták az utcán focizó fiúk rémülten.

Persze páraoknak volt egy kis büszkeség és gonosz mosoly az arcán. Agatha nemrég költözött a családjával ebbe a csendes utcába, ahol minden vele egykorú gyerek fiú volt. A lány szépen elsétált a focilabda mellett, majd felvette a könyvét és visszaült olvasni. A családi ház kerítésén kívül a fiúk zavartan és picit sértve nézték Agathát.

– Ne már, Agatha! Add vissza a labdáinkat!

– Az én kertemben van, az én labdám! – jelentette ki a lány.

A fiúk összenéztek, nem tudták, mit tegyenek, rágódtak egy ideig. Halkan duruzsoltak, egymásra szóltak, hogy nehogy Agatha meghallja őket. Fel-felpillantottak a lányra, aki az egyi-

kük tekintetében aggodalmat pillantott meg. A négy fiúból egy előrébb lépett:

– Jó, akkor ne add vissza a labdát...

– Az az én labdám! – csattant fel az egyikük focimezben, mire a társai csitítgatni kezdték, a szószólójuk folytatta, amit elkezdett:

– De van kedved eljönni velünk szörnyre vadászni?

A szavak hatására az öreg bőrkötéses könyv bezárult, Agatha óvatosan az ölébe rakta. Nem szólalt meg, mi félelmetessé tette a fiúk szemében. Kérdően pillantott rájuk, de szó nem hagyta el a száját.

– Gyere, van egy tök jó hely, ahova eljárunk szörnyekre vadászni!

Agatha a füle mögé söpörte az elszabadult tincseket, amik túl rövidiek voltak, hogy a összefonott copfjában maradjanak. Elgondolkodott, majd bement a lakásba. A fiúk mérgesen csapkodták azt, aki hozzá szólt Agathához:

– Remek, most elrémisztetted!

– És a labdámat sem kapom vissza! – jegyezte meg mérgesen focimezes újra.

Mind meglepődtek, mikor az ajtó kitért, és a kislány már könyv nélkül indult meg a kerítéskapu felé. Egységesen hátra

léptek, mikor a szótlán Agatha kilépett a kapun. A foci tulajdonosa felszólalt:

– Visszakaphatom a labdámat?

A lány nagy csattanással becsukta maga mögött a vaskos kaput.

– Előbb a szörnyek.

Édes, mégis halk hangja a fiúkat a fűben kúszó kígyóra emlékeztette. Borsódzott a hátuk, de a szószólójuk nagy levegőt vett és megindult egy irányba.

– Erre.

Az utcát beborította a sárga, narancs, piros, bordó és barna színek kavalkádja. Kora délután ellenére már hűvös szél fújta le az elszáradt leveleket a megkopaszodott fákról. A kertváros kihalt utcáin csak a gyerekek járták útjukat a színes házak és kerítések között. Pár kutya ugatta meg őket a kertekből, pár varjú károgtat énekét nekik. A város szélén álló utcák útvesztőjén át egy drótkerítéshez értek. A kerítésbe valaki korábban egy lyukat vajt. A fiúk rutinosan átmásztak a járaton, de Agatha megállt és felmérte a rácsot. Túl durva és nagy a lyuk, hogy az utcában élők alkossák, gondolta magában.

– Jössz? – kérdezte reménykedve a pókemberpólós.

– Ez a temető? – kérdezett vissza Agatha.

– Hol máshol akarsz szörnyre vadászni?

Agatha nem felelt, csak bemászott utánuk. A temetőnek eme végén egy dús, kissé elhanyagolt kert állt, aminek hála a gyerekeknek hosszasan kellett átküzdeniük magukat a szúrós bokrokon. A fiúk gyakorlott mozdulatokkal követték az utat, de Agatha szoknyája fennakadt az ágakon. A pókemberpólós aggódva nézte a lányt, visszament érte és kiszabadította. Agatha nem szólt, csak továbbindult, de a fiú hamar utolérte.

– Mit olvasol? – kérdezte pókemberpólós, de a lány csak kérőően pillantott rá. – Nem most, hanem amikor... eltalált a labda.

– Egy régi könyvet, a padláson találtam. Mesék voltak benne.

– Imádom a meséket! A pókember a kedvencem! – Agatha ismét szótlán lett, a fiú erősen elgondolkodott, mit mondhatna még. – Akkor te biztos nagyon okos vagy!

Előttük a többiek cuppogva gúnyolták őket, ezért a fiú előre futott és nagyot rúgott az egyikük fenekébe. A fiúk verekedve este ki a fák közül, Agatha sétálva követte őket a sírkövek és fakesztek közé. A szószóló visszament Agathához.

– Gyere, vámpírokra fogunk vadászni!

– Miért itt? – kérdezte a lány értetlenül.

– A vámpírok a temetőben élnek, ezt mindenki tudja!

– Ez csak egy téveszme. Mikor az emberek betegek lettek a régi időkben, és fehérek meg lázasok lettek, azt hitték, valaki a vérüket issza. Felásták a frissen eltemetett holtakat, és azoknak felpuffadt a hasuk a gázoktól... – a gázok szó hallatán a fiúk kuncogni kezdtek. – A vérük pedig kifolyt a szájukból. Néha a

hajuk és a körműk is hosszabbnak tűnt...

– Mert az akkor is nő, ha már meghaltál!

– Nem, igazából...

– Gyere, kapjuk el őket!

A fiúk izgatottan szétszéledtek, kacagva futottak mindenfelé, alakjaik lassan (az) elvesztek a sírok és fák között. Agatha sóhajtva indult meg arra, amerre utoljára látta őket. Békés nyugalommal vonult a temetőben, miközben a varjak csendesen figyelték őt. A fák mögül farkasok vonyítottak, vagyis a fiúk hamisan próbáltak farkast játszani. A lányt zavarta az egész, és a kijáratot kereste inkább.

Megtalálta a kapu felé vezető utat, amikor az egyik hatalmas szobor mögül egy szörnyemaskos alak ugrott elő. Agatha sikoltva rohant visszafelé. Bent a temető kövei és fái közül újabb és újabb, rémesebbnél rémesebb arc támadt rá, néha még futottak is feléje. Az esetlen, lassú lányka megint berohant egy kriptába.

A fiúk, levéve szörnyálarcaikat, nagyot nevettek. Az egyikük inkább büntudatosan nézett a kriptá felé, ahonnan hangos sírás hallatszott.

– Ezt kapja a pisis, aki ellopja a labdánkat! – ünnepezték magukat a fiúk.

– Nagyon sír, talán be kéne érte menni – mondta a pókemberpólós. – Ha itt marad, a szülei keresni fogják és bajba kerülünk.

A fiúk megadóan mentek be a kriptába. A gyönyörű kő- és márványépületben halovány réseken futott be némi fény. A sötétben is tisztán hallották Agathát sírni az egyik szobor mögül. Nem akartak közelebb menni, így pár lépésre tőle megálltak.

– Gyere ki! – szólt a pókemberes. – Csak egy tréfa volt!

– Nem az volt! – válaszolt a szipogó lány. – Odakint vámpírok vannak!

– Dehogy vannak! – mondta türelmetlenül a fiúk szószólója.

– De igen! – sikoltotta vissza Agatha rekedtesre sírt hangon.

– Nincsenek! És hiába bögsz, te pisis! Nincs itt senki, és senki se hallja, mit nyafogsz!

– Senki?

A kisfiú büszkén karba tette a kezét Agatha kérdése után és a társaihoz fordult.

– Úgy van, te kis pisis! Itt senki se hall téged!

Agatha kilépett a szobor mögül, mire a fiúk, büszke vezérüket kivéve, aki még mindig a lánynak háttal állt, meghátráltak. Agatha puffadt kis pocakja kilógott szakadt ruhájából, körmei megnőttek, akár csak megőszült haja, ami kibomlott a fonatból.

A fiúk sikoltva rohantak el, cserbenhagyva társukat, akihez a hegyes fogú lány közelebb lépett.

– Az jó, mert én is tréfáltam vámpírokról, és mi nagyon éhesek szoktunk lenni!

Petya

Lovestory

Brexit est volt. A kis szőke hölgy megittasulva lengette a union flaget a bárpultnál. Gyorsan odapattantam kiszolgálni. Közel hajoltam, hogy halljam, mit kér.

– Fehérbort? Savignon blanc? – kérdeztem vissza a hangzavaron keresztül, mire nem túl meggyőzően, de bólogatott.

Kitöltöttem, láttam rajta, hogy valamit mondani akar. Megint odahajoltam közel, nagyon közel. Az arcunk összeért. Lassan beszélt, sóhajtozva és finoman felém fordult. Picit én is, a szája felé. Már majdnem összeért az ajkunk, amikor kibökte:

– Vörösbort kértem, b@zdmeg!

ELŐKÉSZÜLETBEN:

Kristályszólyom:

Tollváltás

Próbagoblin
könyvek

Mortelhun

Zilált, zihált, zakatolt...

Félig részeg voltam, netán félig józan... Ki tudja azt már? Július volt, a hajnal még fényes és kissé füledt. Olyan ragacos. Tudod te, milyen az. Mint amikor a világ összes tályogos, penészes mocska meg akar telepedni rajtad. Befutott a személy a Nyugati felé. Lábam remeg, kezem gyenge, felmászok. Valami punk buli volt Püspökladányban, és onnan tartottam Kispest felé, hogy aztán pár átszállással zh-t írjak aznap. Elhelyezkedtem a műbőr ülésel felszerelt fülkében. Rajtam kívül senki nem volt, az ország még aludt ezen a korai órán. Fülemre helyeztem a discman fejhallgatóját, és ordítottam az agyamba Kispálékat.

Forog a világ.

Szem kinyit, táskából ásványvíz elő. Ivás, még ivás, és még egy utolsó korty.

– Kezeletlen menetjegyeket kérem bemutatásra – a hang határozott, határozottan fáradt.

»Anyád!« – gondolom és átadom. Ma reggel még a szar is keserű.

Karcag majd Kisújszállás, a vonat robog, Lovasi valami jövőből jövő lövőről énekel nekem. Végül is... miért ne, jelentsen ez bármit.

Szolnok.

Itt már nagyobbacska tömeg. Benéznek hozzám, majd mennek tovább. Ki ülne be egy borostás hobószerű lényhez? Így-így gondolom magamban.

Rágyújtok. A mentolos West füstje betölti a tüdőm és a fülkét. De jó lenne egy sör.

Ajtó nyílik.

20-22 év körüli lány belép. Köszön, én biccentek. Rajta könnyű szoknya, egy top, meg egy hatalmas utazótáska a kezében. Hátán egy hátizsák. Várakozóan néz rám. Felállok, kiveszem a kezéből, felteszem. Megköszöni. Leül. Leülök.

Egy újabb cigi, már gyűjtanám, mikor mozdul egy árny. A lány kezében öngyújtó, tüzet ad. Elfogadom. Meggyújtja ő is a magáét. Csendben cigizünk. Abony, de itt senki. Lassan bealszok. 10 perc vagy 10 év telhetett el, felriadok. Mi a fene? Valami huzat lehetett, mely arcon vágott.

A lány a nyitott ajtóban áll. A szája mozog, valamit mond.

Körbenézek, hol vagyunk? Talán Vecsés A lány ismét mond valamit. Barna szemében érdeklődés, és némi türelmetlenség? Fejemről a fejhallgató le.

– Parancsolsz? – kérdelem rekedtesen.

– Senkiföldje – mondja a lány. – Engem untat, gyere!

Megyek. Fogja a kezem a WC-ig húz. Ajtó benyit, nincs senki, csak a bent rekedt meleg levegő, a piszkos vizelet és egyéb foltos WC ülőke, legyek és az enyészet szaga.

Ő belép, keze vasmarok, így megyek én is. Valami nem stimmel. Az ajtó majd szétmegy, ahogy bevágja mögöttünk, zár kattan.

– Vedd elő!

Az egész oly szürreális. A bűz, a WC, a mocsok és ez az alig 50 kilós lány, immáron „azzal” a kezében. Engem nekivág a falnak, ő maga leguggol és nem kímél. Tép, szaggat, szinte harcol, hogy a kéj kivégezzon engem. Hogy ő kivégezzon engem. A táj szalad, én szuszogok, a lány torokhangokat ad ki, mint egy ragadozó. Nehezen oldódok, de a végén én sem kímélem őt. A haját felcsavarva ríngatom oda-vissza a fejét. Lövés dördül, hatalmas, ám ő nem érez. Semmi nem veszhet kárba. 2 percig zihálunk aztán feláll:

– Takarodj!

Nem tudom, mi történik, hát kimegyek. Az emberek megütözve néznek, ahogy elhagyom a WC-t, odabent pedig a lány ziláltan néz utánam.

Ismét a fülke, de sem zene, sem víz nem kell.

5 perc és ő is megérkezik. Akárcsak a vonat. De ez már a Nyugati. Ismét várakozóan néz rám. Én a táskát leveszem, ő megköszöni. Aztán benyúl az oldalzsebébe és egy karikagyűrűt vesz elő. Felhúzza. Pislogok. A vonat csikorog, recseg, majd megáll. A lány köszönés nélkül otthagy.

Hosszan nézek utána, s látom, amint odalent egy férfi várja gyermekkel. Az öröm hatalmas, erősen öleli a gyermekeket, majd hosszan öleli a férfit, és még hosszabban csókolja.

Na igen. Nem, sem zene, sem víz nem kell valóban. De egy Unicum jólesne. Mondjuk egy korsóval.

n13

Súlyos testi sertés

Lajoska lassan, imbolyogva állt fel a terített asztal mellől. Jelentősen körbehordozta nagy, vizenyős szemeit az egybegyűlteken, majd megköszönte a torkát, és belekezdett:

– Béláról szeretnék pár szót szólni, ha megengedik. Nos, igen. Béla volt a legnagyobb kan a disznóólban, ehhez nem fér semmi kétség. Súlya a legutóbbi mérlegeléskor az 520 kilogrammot is meghaladta! Csendben jegyzem meg, ez új házi rekord. Bélát mindenki szerette! A kocák azért imádták, mert ő volt a legjobb férj és szerető. Egy igazi latin lóver. Egy Bélus Maximus. A malackái is imádták, akiknek se szeri, se száma, mert ő volt a tökéletes apa. Értem ezalatt, hogy gondoskodó, jószívű és igazságos. A többi kan is kedvelte az ólban, mert hű barát és nagyle-

kű társ volt. Mindig hagyott a többieknek is a kukoricás moslékból. Nagy tragédia, hogy elment, emberek, fel sem tudom fogni. Iszonyatos űrt hagyott maga után... BÉLA! Miért hagytál itt minket? Egy hős voltál, egy bálvány... – Lajoska itt megállt a beszédben, és egy könnycseppet morzsolt szét a hüvelykujjával, majd magasba emelte a snapszos poharát. – Igyunk, barátaim, az elhunyt, aki érettünk az életét áldozta. Hukk... bocsánat!

– Lajoska, életem! Már megint túl sokat ittál a kerítésszagatóból, akkor beszélsz mindig ilyen zöldet. Fejezd má' be, mer' megcsaplak, oszt csak toljad magadba te is szép csendben a hurkát, meg a kóbászt, mint a többiek!

Petya

Szar-Wars avagy Chewbacca mézédes betyárkörtéje

Egyetlen biztató és kilátásra okot adó közös pont akad a Star Wars 7., 8. és 9. része között. Minden egyes epizód beleillik a háztartási szemét közé, így foglalva el megérdemelt helyét az almacsutka, a használt kondom, a lyukas cipő, a taknyos zseb-kendő, a penészes kenyér, a rohadt hús és a buggyant tej bűzös elegyeként. Ne tévesszen meg senkit! Az ömlesztett szemétkerüléskor is arra kell ügyelni, egy arra turkáló kóbor állat torkán ne akadjon! Mivel a példa jól mutatja, amott is csak útban van, előtte tanácsos elégetni a kópiákat, a hamvakat pedig indián temetőktől messzire elásni, nehogy feléledve ott folytassák áldatlan tevékenységüket, ahol egy szép napon egyszer már abbahagyták.

Ezen univerzum lelkét csak azok menthetik meg a mardosó szegyénytől, akik a kidobott összeget visszakövetik, ezalatt pedig kapát, kaszát ragadva felsorakoznak a gyártóépület előtt. Kópia megsemmisítő hadosztályok végtelen sorára van szükség. Az ellenség erőfőlénye a galaktikus birodalmával vetekszik. Mindenki ugorjon be egy X-szárnyúba és semmisítsen meg annyi kópiát, amennyit bír! Rengeteg háztartás vár felszabadításra, a harc szinte kilátástalannak tűnik már a legelején. De ahogy a dizni, úgy én is hiszek egy mesés, rózsaszínűbb világban, ahol minden kurva nyereszkesdő ótvaros munkája azt kapja, amit megérdemel.

Lázadók, eljött a ti időtök, rajtatok a sor! Basszatok oda nekik!

Norton

A piramisok ötlete

Ameni és Jahmesz a Nílus partján ücsörögtek. Az idő kellemes volt, de már nagyon unatkoztak.

– Nemrég furcsa álmot láttam – szólalt meg Jahmesz váratlanul. – Hódokról álmodtam.

– Azok meg mifénék?
– Rágcsáló állatok, amik úszni is tudnak.
– Nem semmi.
– Fákat rágnek szét, és duzzasztógátakat építenek a folyókon. Itt is azt csinálnák.

– Fakérget zabálnak? Idióták!
– Ne mondd már, én irigylem a hódokat.
– Miért?
– Mert olyan fasza duzzasztógátakat építenek.
– És akkor mi van?
– Mi is építhetnénk valamit. Ne maradjunk már le a hódok mögött!

– Oké, de mit építsünk unalmunkba?
– Mondjuk egy piramist a főnöknek.
– Minek az neki?
– Hogy a nehéz földi élet után megpihenhessen benne.
– Jó ötlet. Biztos örülni fog ő is. Kell neki egy aprócska emlékmű.

– Ugye, hogy ugye? Szerintem lássunk is hozzá! Nem kell más, csak vagy ötmillió tonnányi mészkő, meg némi mérnöki számítás... azt majd egy bottal a porba rajzoljuk.

– Bot és por az van, de a sírkamra belseje milyen legyen? Azt is mészkőből formáljuk?
– Miért, talán az nem jó?
– Nehogy már mészkőből építsünk sírhelyet a főnöknek,

haver! – kiáltotta felháborodva Ameni. – Az olyan megalázó lenne! Vagy te nem így gondolod?

– Mondjuk, az igaz, tesó!
– Építsük meg gránitból inkább!
– Oksa, de hol találunk hozzá gránitot?
– Nemrég elkóricáltam olyan nyolcszáz kilométernyire... már ha ismernénk ezt a mértékegységet, ugye...

– És?
– És találtam egy remek gránitbányát.

– Azannya! Akkor, uzsgyi! Menjünk oda, és hasogassunk le a gránitból olyan ötven kilós darabokat, aztán szállítsuk át ide! Idehaza majd összepásztjuk őket.

– Ne csináld már, cimborá, most mit ötven kilózzunk? Ötven tonnázunk inkább!

– Ezt hogy érted?

– Ötven kilós darabokat túl könnyű lenne nyolcszáz kilométerre elhurcolni. Legyen inkább ötvenezer kiló! Vagy százezer! Az mégis nagyobb buli, nem?

– Igazad van, tesó! Jó buli lesz! Szóljunk a fiúknak!
– Te figyu! Ismerjük mi a kiló és a tonna fogalmát?

– Mondjuk azt még nem. Így nem csoda, hogy nem tudjuk, hogy száz tonna az nehéz.

– Ja, ja! Velünk még ezt nem közölték.
– Így viszont könnyű lesz a feladat.

– Persze, hogy könnyű, haver! Nem kell hozzá más, csak néhány rézvésző, és egy jó erős kis csapat.

– Akkor kezdjünk is neki!

A többi pedig már csak történelem.

Tim

Ne bízz a varázslókban!

Utálom a varázslókat! Nálunk jobban csak a legyeket utálom. Rohadt szemét fajta mindkettő!

Nem is vettem volna igénybe egy mágus szolgáltatait, ha Asmyra szívét magamtól is meg tudtam volna hódítani. A lány azonban minden közeledésemet visszautasította, így hát nem maradt sok választásom. Bár azt elismerem, lehettem volna körültekintőbb. Hiba volt a legolcsóbb varázslót választanom.

Kurva Wido – merthogy Widóként mutatkozott be a gazember – nem tudom, miért tette velem ezt a gyalázatot. Semmi okot nem adtam rá.

Pedig először olyan szolgálatkésznek látszott...

A Borfészek nevű fogadó emeletén béreltem szobát. Itt keresett fel Wido ma délután. Már akkor el kellett volna állnom az üzlettől, amikor megláttam ezt a kócos, szalmaszárga hajú suhancot. Hogyan is hihettem, hogy egy ilyen tejfelesszájú mágus tanonc ismeri a szakma minden csínját-bínját! Wido azonban biztosított, hogy teljesíti bármely óhajomat, még hozzá késedelem nélkül. Átvette az előre kialkudott összeget, majd megkérdezte, mi lenne a kívánságom. Így utólag azt hiszem, csak azért udvariaskodott, hogy elterelje a figyelmemet. A válaszat ugyanis nem várta meg az a kurva kölyök.

Épp felelni akartam, amikor észrevettem, hogy néhány légy telepedik az ebédem maradékára. Szitkozódva elhajtottam őket, majd Wido felé fordultam.

Furcsán nézett rám, mintha meghibbantam volna. Aztán megvonta satnya vállát, és felemelte azt a kurva pálcáját! A következő pillanatban megfordult velem a világ, és itt találtam magam ezen a mocskos utcasarkon... kihívó, női ruhában... női testben... ahogy várom a kéjsóvár alakok felbukkanását.

Mondtam már, hogy utálom a varázslókat?

Egyszer úgyis megtalálom ezt a kurva Widót, és számon kérem az aljas húzását. Bizonyára jól szórakozott rajtam, amikor átvert. Csak tudnám, miért tette!

Undorító ez a környék. Mindenfelé rosszcú emberek mászkálnak. Az utca meg bűzlik, mint egy pöcegödör. Nem is csoda! Errefelé az a szokás, hogy a bugrisok az utcára öntik az éjjeli edény tartalmát. Ez a patkányok, bolhák és legyek birodalma. Na tessék, már megint az arcomnál döngicsélnek. Juj, de utálom őket! Kurva legyek!

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

jocker

Közelgő ünnep

Az advent már meg is érkezett

Új körvonalak

A nagy időkanyarban.

Meghitt fényesség.

*

Közeleg ünnep...

Mint röpke lét-rész itt van!

Kár, hogy oly' rövid.

*

Majd karácsonykor

Összegyűlik szeretet.

Mindenkiben van?

*

Ajándékozás,

Meghitt beszélgetések.

Szeretet tolul...

*

Mindig így kéne,

De az élet más! Zordas.

Mily' mindennapok?

*

Apraja, nagya

Örülhet a másinak.

Képmutatást ne!

*

Hibát ne keress

Ilyenkor, és ne gyűlölj...

Inkább csak szeress!

*

Békesség vágya

Uralkodik mindenkin.

Szeretet ünnep.

*

Jó már és közelg...

A szeretet ünnepe.

Meghitt karácsony.

Vecsés, 2013. december 17. - Kustra Ferenc – íródott: az adventről szerzőjű csokorban...

Drekhtor

Ámulat

A szemed kéke:

Megfagyott vízcsepp, zafir...

törött jégzilánk!

edwardhooper

Fénymester

Itt van a Fényem,

Hitem otthona.

Csodák palotájában,

Néma az ostoba.

A Szótlan zokog,

A Kietlen csak bámul,

Valahol egy szülésben jajdul

Az üres világ.

Így aztán

Életem Fénye

Ragyog bele

A Sötét messzeségbe.

Krómer Ágnes

Egy szép nap

Egyszer kíméletes lesz a szó, mint egy hús fuvallat.

Elveszett kisiúk önmagukat megtalálva hazatérnek.

Hétköznapi, egyszerű örömök születnek otthonokban.

Mi lesz akkor, ha állandóan szembejön a múltunk?

Emlékezetünk nem áldás már, csak égető eleven kín?

Hogyan lehet visszafordulni életünk zsákutcájából?

Ez egy szép nap, esik a hó, gyerekek szánkóznak.

Szentek kezei rózsaszín tulipánt hintenek a földre,

Önkényesen átlépünk tegnapi énünk árnyékán.

A létezés élvezhető életté rajzolja magát.

Magányos cédrus minden emberi lélek.

Nem lesz baj, hogy az élet csak az ami.

Tudjuk, mi nem fogunk történelmet írni.

Csak szeretni ne felejtünk el sohasem.

Minden, ami bonyolult, egyszerű lesz,

Határtalan, csillagos ég lesz a jelen.

Sebeink tollpiheként lehullanak ma.

Ez egy szép nap, mert nincs keserű múlt.

Felesleges gondolatok ködben vesznek el.

Saját magunkra támaszkodva csak megyünk.

Lépteink nyugodtak, mint szívünk dobbanása.

A fákról jéggé fagyott bánat lóg a semmibe,

Mi csak megyünk, mi nem törődünk vele.

jocker

Életkép az esőben

(Bokorrímes)

Súlyos esőfelhők - lassan - nehezedtek az erdőre,
Úgy látszott, elvannak szinte lombozatra könyökölve.
Az esőcseppeket meg valami porlasztó szétverte...

*

(Tanka)

Szitaló eső
Kergeti falevelet.
Avart áztató!
Őszi eső csepereg,
Rőt levél földre pereg.

*

Szinte már tarkák
A lombok. Eső-köd hull.
Levélszőnyegek.
Avar ág lesz belőle,
S bogarak eledele.

*

Homályos a tér,
Eső-köd látást zavar.
Színes levelek.
Köd is leereszkedett.
Fán nincs levél, levedlett.

*

A messzi eső-ködben több tanyaépület is látszott
A tetők persze eltűnve, mit az eső-köd levágott...

*

Köd ül az erdőn,
Mezőn és a völgyekben.
Róka eloson!
Erdőt, mezőt köd lepte,
Róka oson neszelve.

*

Zöld mosolyok már,
Színek bágyadtságában.
Erdőn... őszi szín!
Megfakultak a színek,
Immár derek is csípnek.

*

Eső szemerkél
A már kihalt rét felett.
Szürke az égbolt.
Monoton eső szital,
Szél meg ódát muzsikál.

*

Sárgul a határ,
Megint hűl a levegő.
Hideg esővíz.
Jeges felhő, szepegő,
Hűvösebb a levegő.

*(oximoron 10 szavasban)

A súlyos felhők épp-csak le nem estek,
Éterben kapaszkodva lebegtek!

*

Fonnyadt levélről
Csöpög a hideg eső.
Utolsó könnyek...
Ázott, fonnyadt levelek,
Sirassák a fellegek.

*

Cudar az idő,
Csepegő eső csak hull.
Víz mindent átjárt.
Meg nem áll, hull-szemerkél,
Madár étet keresgél.

*

Könnyező, szürke
Fellegek tovaúsznak.
Hideg víztócsák.
Nem sírnak a fellegek,
Sárba hullnak levelek.

*

Szép, piros lett már
Az érett galagonya.
Valószínűtlen.
Beért a galagonya,
Madaraknak lakoma.

*

Öreges mező
Fölterjedt domboldalra...
Szőlőültetvény.
Domboldalon szőlőskert,
Csak madárnak édenkert.

*

Ázott szőrrel rohant el erre egy őzcsapat,
Pedig nem dörgött! Vajon mért-hová rohantak?

*Vecsés, 2018. szeptember 16. – Szabadka, 2018. október 14.
– Kustra Ferenc – a verset, a 10 szavast és a haikukat én
írtam. Alájuk a tanka verset, szerző-, és poéta társam, Jurisin
Szőke Margit. A tanka vers címe: Esős őszi napok*

Santiago

Éji egyszerű

Neszez az éjszaka,
csendes a világ,
szemhéjad két összezárt virág-
szírom.

Megrezzen a lágy-
ívű tested mozdulatára az ágy,
amint e verset
írom.

Santiago

A festő

Nakonxipánban ma hullt a hó,
úgy hiszem, megfagyott a szívem,
a kezem, a szememnek rajzoló
megakadt egy végtelen íven,
már nem vonzanak titkos színek,
még a sötétkéek csendje zavar,
társaim mindnyájan szelídek,
most sétálunk, ropog az avar.
Csak a szemeim hagyjátok meg,
és messzi titkos országomat,
mert ott királylányok, hercegek
őrzik megfestett nagy álmomat.
Mondtam, most minden másképpen lesz,
szememre csorgott az éjsötét,
de gyűjtöm a fényt új képemhez,
utolsó téma a puszta lét.

edwardhooper

Ne tétovázz!

Holnapunk szíve dobban,
Ne tétovázz!
Hol nyílnak az orchideák,
Egy csillag felrobbant ölen,
A Gonosz elbújik egy
Fekete lyuk mélyén.

Ne tétovázz!
Kérlek, nézz rám,
S éld át, ahogy egy
Felrobbant csillag ölen
Ringatózok csendben.

Ne tétovázz!
Életem a nyíló virág,
S a Halál nem éri el, mert
Egy felrobbant csillag ölen
Megcsókoltál engem.

csabi669

Advent

Advent első vasárnapján
felgyulladt egy gyertya fénye,
melegítse föl szívedet
s szülessen meg benne a béke.

Megkezdődött a nagy csodavárás,
ahogy egykor Jézus születését várták:
jóssággal s bizalommal,
jászolját tüstént körül állták.

Szeretettel tárd karod
s öleld át eme sárgolyót,
kívánd azt, hogy minden ember
meglelje magában a végtelen jót!

Mortelhun

Lelkem blues lenyomata

Elképesztő a fájdalom, amit érzek,
Csukott szemmel nézek a napba,
Látom a világot, az embereket,
Látom a fákat s látom önmagam.
Sírok, mert félek.
Sírok, mert féltelek.
Egy tó partján ébredek,
Tiszta a reggel.
20 éve történt, korai öröm.
Megittunk egy pohár bort,
Elszívtuk a boldogságot,
Kiszívtuk a világ velejét.
S most fázok és rettegek,
S most fázok, mondd, merre vagy?
Egyedül maradtam én és a fájdalom.
Furcsa pár lettünk egy rideg világban.
Magányom társas, ez talán a legnagyobb kín.
Magányom társas, s ez örök marad, mint egy kép.
Mint egy régi kép: te meg én.

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

